

Magyar Gyuláné
CSERÉPCSUPOR

© Magyar Gyuláné 2019.

ISBN 978-615-00-5092-8

Szerkesztette:
V. Nagy Katalin

A szerző magánkiadása

Tördelő:
Biró Gabriella

Borító:
Baksa Ferenc

Nyomda:
BIRÓ family Nyomda és Könyvkiadó
Felelős vezető:
Biró Krisztián
www.birofamily.hu

Magyar Gyuláné
CSERÉPCSUPOR

Összeűjtött versek

A KÖTET MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTÁK

Bajkó Zoltán – rk. plébános
Bérces Lajos – nygd. lelkész
Dr. Bozóky Imréné
Dr. Faragó Balázs – állatorvos
Dr. Hauzmann János – nygd. főjegyző
Izsáki Házi Tészta Kft.
Izsák Város Önkormányzata
Kajla Gumi Kft. – gumiszerelő
Kakulya Zoltán – vállalkozó
Kállai József – képzőművész
Kovács Tamás – kereskedő
ifj. Kovács László – ruhakereskedő
id. Kovács Lászlóné – butikos
Losonczy Mihály – Plasztizs EV.
Mankovics Mihály – autószerelő
Mezei Gábor – terménykereskedő
Papp Jánosné – biztosító
ifj. Somogyi Lajos – vállalkozó
Sörösne Boldoczki Tímea – köztisztviselő
Tetézi Lajos – ÁMK munkatárs
Zsákai Esztella – kozmetikus
Zsákainé Bérces Edit – masszőr

A szerző korábbi műve:
Tenyered ráncaiban (Szirmok a szélben)

AJÁNLÁS

Magyar Gyuláné P. Takács Etelka második önálló – hat ciklusból álló –, verses kötetében, az élet e világi és spirituális teljességének általa rímekbe szedett értelmezését kínálja a verskedvelő közönségnek. Költészetében egy olyan szemlélet- és látásmód szerint építkezik, amelyben e kettő adja a teljességet, mert számára evidens, hogy ezek feltételezik, s kiegészítik egymást. Tanulságos és értékes kalandozásra invitálja a kötet mindazokat, akik a költőhöz hasonlóan nem csupán az élet felszínes dolgain, hanem annak mélységein is hajlandók el-eligondolkodni.

Az alkotó megfogalmazása szerint, verseivel az a szándéka, hogy általuk a jövő nemzedékek megismerjék a mi nemzedékünket, s azt a – szűkebb és tágabb értelemben vett – világot, amelyben a 20. század záró és a 21. század nyitó évtizedeiben éltünk, s gondolkodtunk külső és belső dolgainkról – a világban, az országban és itt, Izsákon. Ám mégsem megszívlelendő üzenetek sorának szánja munkáit, inkább egy állapot megörökítésének, amelyből a jövő nemzedékek leszűrhetik a maguk számára fontosat – ha lesz erre való szándékuk. Verseinek letisztult egyszerűségével is a minél szélesebb körű megértést kívánja szolgálni.

Magyar Gyuláné, noha paraszti családba született, már kislányként közel került az irodalomhoz, majd középiskolásként a görög irodalom és filozófia ejtette rabul oly szinten, hogy teljes későbbi gondolkodását, élet-szemléletét, személyiségfejlődését ezek határozták meg,

s az írásra indító inspirációt is ezektől kapta. Sokáig dilemma volt számára, hogy írjon, vagy ne. Saját személyiségfejlődése, s néhány hozzáértő biztatása segítette túl ezeken a kételyeken. Ám ez nem jelenti azt, hogy néha ne tenné fel ma is a kérdést, kell-e ez az embereknek:

*Ki verset írok értetek,
Ti engem vaj' h megértetek?
Verseimből, hogy Ki vagyok,
mert a versek gondolatok;
foszló protuberanciák
nem mindig érti a világ.*

...

*Itt lárma van, köd és zene –
tán elhallgatnom kellene,
bezárni lelkem, mint szobát,
nyitva volt mennyi éven át.
Hiába volt? Hiába volt?*

*Mondom, mit szólnom lehetett,
közelebb hoztam az Eget?*

Jelen kötetbe úgymond összeszedegette azokat a verseket, gondolatokat, amelyekről úgy gondolta, hogy jó lesz, ha biztos helyre kerülnek egy könyvbe, s nem maradnak itt-ott félretéve, elkallódva, ha egyszer neki mennie kell...

A kötet hat ciklusa közül az egyik címe „Cserépcsupor”. A költő vallomása szerint e csupor ő maga, melyet az Isten készített, arra, hogy ajándékaival megtöltse, ő meg továbbadhassa azokat:

*Tele van a Lelkem virággal, mint a rét;
boldog vagyok, ha kimondhatom a nevét.
Cserépcsupor repedt kis életemben
megtelve így még sohasem lehettem.*

*Nem szerettem így sem embert, se álmot,
ki adhat más ily ujjongó boldogságot?
Ölelgetek most sugárzó szeretettel,
érezem: Ő dobban most az én szívemmel...*

A kötet verseinek hangulata, üzenete ciklusonként változik Személyiségversek, közéleti versek, istenes versek, szerelmes versek sorjáznak egy-egy cikluson belül, köztük a más művészeti ágak iránti tiszteletből született alkotások. Mint a helyi festőket méltató sorok, vagy a Szépművészeti Múzeum bejárása közben született, klasszikus magyar festőket pár sorban mesterien bemutató vers.

Magyar Gyuláné nyitott, érdeklődő és tehetséges emberként olyan pályát tudhat magáénak, amelynek eredményeiért egyedül kellett megharcolnia. Munkáit, verseit olvasva, e harcot sikerrel megvívta, melynek során a bajok, nehézségek sem tántorították el attól, hogy a hite szerinti Teremtőjétől kapott talentumaival – tehetségével, kitartásával – jól sáfárkodjon. E kötet is ennek bizonyítéka.

Izsák, 2019. március 23.

Tetézi Lajos

GONDOLATAIM

P. Takács Etelka „gyémánt” tisztaságú gondolatainak, mély szellemiségű élettapasztalatának gyűjteményét tartja a kezében az olvasó.

Hitvallását életről – halálról, Hitről, alázatról, önfeláldozásról, odaadásról, hűségéről, hazáról, szeretetről, állhatatosságról, kitartásról.

Élete szolgálat. Szolgálja az Embert, szolgálja Nemzetét, szolgálja Istenét és legutoljára Önmagát.

Szívből kívánom, hogy találják meg e könyvben azokat a sorokat, amelyek Hitet, Reményt, Szeretetet hoznak!

Én megtaláltam. „Hiszen Te vagy a Szépség!”

*„Itt kell lenned valahol
füben, fában, virágban,
mosolyban, könnyben, boldogságban,
fehér virágok illatában.”*

*„A Szépség! Érzés vagy fogalom?
Hol láttam? Ma már tudom.
Talán – a bársonyos homok talaján - ...”*

*„...kinyílt a kis Lélek-ablak,
érttettem szavát a madaraknak,
s átölelt szorosán valami Kék.
Talán a Föld, talán az Ég?
Illatfelhővel vette körül arcom,
azóta is a virágokra hajtom fejem.”*

2019.03.24.

Nagy Katalin

**TÜSKÉK
ÉS
VIRÁGOK**

ZENESZÓVAL

Lessem-e Lelkem tág, nagy szemével
a láthatatlannak mozzanatát?
Írjam-e tollam fürge hegyével
amit a Földi szem csak belát.

Lehozzam-e égnek halk muzsikáját
szét áradóan a vers ritmusán?
Lekottázzam-e varázs danáját
az értelem új hangjegy vonalán?

Megyek a réten, táncoló szélben
a Föld tenyerén sok szírom ruhás
lányka virágok s a könnyű zenében
egymáshoz ér a sok karcsú faág.

Nap csókolt bőrén paraszt legénynek,
s leánynak arcán pírt, nevetést,
bármerre nézek, minden ígéret,
teremtés lelke azért csodaszép!

Fogjam-e testem nyújtott kezével,
s átadjam-e zörgő papíroson?
Rímhúron zengő élet zenémet
hogyan halljátok? Nem tudhatom!

1970.

SZÁRNY

Árny vagyok, két Szárny földre vetült árnya.
Nap haladtával eltűnök valahára.
Valamikor a mélység peremén ültem,
félelem nélkül bátran kirepültem,
hol színek, s formák Fény felé mozdulása
megfogott a káprázatok kancsal vágya.
E hatás sírt, zenélt, és ujjongva játszott;
láz pirosát és a halálra ítélt virágok
fájdalmas, nehéz tévedését nem láttam,
csak vibrált Fény anyagból szőtt szárnyam.
A Szárny, mely az anyag részévé lényegült,
a kék közegben csapkodott felelőtlenül.
Felette a Szépség tartományt, s a palotát
s kinek a kútjából felszállt: az Urát;
erejének szerelmét, tűzszeme lángját,
még átrepültem a próbák óceánját.
A kéklő kárpit elfáradt tündökölni,
s a súlyos csapongó Szárny- amely nem Földi-
lelassult, és az állókép óramutatóján
megpillantottam, hogy egyre fogy az óram!
Majd a csönd üvegharangja sikoltva szállt,
míg átrepültem a nagy, próba óceánt.
A mély, zöld tenger partját elhagyta a Szárny,
s a gyérülő Fénnyel elenyészett az Árny.

2006.

ÚJKÖRBEN

Végtelen körrel együtt forogva
belesodródok gyors taktusába,
feszült félelmem könnyűvé oldja,
fentről szűrődő, halk muzsikája.

Az Élet spirálnak felső felén
átfut a rezgés s az megremeg,
és új Erő képződik talán,
amelynek neve a Szeretet.

Erő vagyok Istennek csöppnyi
spirálsorán egy forgó parány,
amely rendeltetését tölti:
s adja a teljes odaadást.

Forgok fokozva, tűnik a Tér,
egy leszek a belső körökkel
Utam röpitő gyémánt hegyén
a teljes Élet szerelemmel.

2001.

CENTRIPETÁLIS

Sodródni a vágyak erejével,
találkozni a kör közepével,
és megsejteni a végtelent
lassan megindul a tengelyem,
és kifelé fordul hirtelen.

Suhanva száll külső peremre,
kihív a Lélek Élet szerelme.
Értelem körök elmaradnak,
s én be se vallhatom magamnak,
hogy már a kör peremén állok,
megbillennek biztos Világok.

Elhallgat a belső zeneszó,
s lassan pillézni kezd a hó.

2001.

EGY LEVÉL HALÁLA

Milyen könnyedén hal meg egy levél.
Lánya a fának, ki Fényből támadt.
Vajon álmodik-e, míg földet ér?

A lebegés lassú ritmusáról?
A Fénytől kapott selyemruháról?
Az ujjongó szabad repülésről?
Szél lebbenésnyi Egészről?

Álmodja-e hogy közel az Ég,
hallja a rigóhang ütemét?
Álmodja ezer levél erén:
Örök az Út, mely véget nem ér.

Majd elsápad, s karját a fának
elengedve lefelé indul,
még egy könny hullik ki a lombból.

Amíg elfelejti a zöldet,
és közben elhagyja a Földet.
Finomka lényét odaadva
kéri: - Fogadj be magadba!

És felölti a Csöndet.

2001.

BÖLCSESSÉG

Ma nagyot léptem az Élet országútján,
(a lábam sajtó, fáradt és sebes)
Míg átboltottam az életem kátyúját,
addig bölcsőbb lettem, és életesebb.

Mind elillant a megfáradt alázat,
bölcс fejemet oly büszkén emelem,
mert a kétségek, félelmek, és vágyak
elhúznak mellettem csendesen.

Az új magam már csendesebb, szerényebb,
nem a hiányok kis szerénysége ez,
a tudásé, a mindent felmérése.
Most találtam meg az életemet.

A búcsúzó Nap sugárkévét dob még,
azután csendesen lebukik a Nap;
megoldottam az Életem példáját,
egyetlen percnék töredéke alatt!

Állok, redők büszke rajza szememnél
Uram! Addig Teveled szemben állok,
és megláthatom a Te kegyelmednél,
a „bölcсességnek” hitt ostobaságot.

2001.

ILYENNEK LÁTSZOM?

Fának? Vagy virágnak? Vékonyka gallyon?
Alig rezdülésnek szirmok erén?
Látszom, s Fénnyel írt arcom égretartom.
Szín kavalkádnak? - melyet hordoz a Tér-
Lesem létező arcomat egy résen,
a forma világa tükröt tart elém,
a tág pupillámmal rémulten nézem
ismerős formám, a láthatónak terén.
Rejtett vonás! Valaki arca mása,
Tán azé, kitől, kiből, s kiért élek?
A forma tervezésemet megértem,
Ki keserű szirmomba csorrant mézet.

ÉS KI? VALÓBAN!

Mennyi szín, árnyék, idegen ragyogás,
belekódolva szép jele az Égnek!
Sejtésnyi rezdülés, mit Erő hat át.
Fény prizmáján szivárvány ezrű Fénynek.
Pihe érintés, nesze Isteni szívnek,
Jele, láthatatlan Lélek virág vagyok,
s felhőn suhanó, könnyű lépteimnek
széthulló szirmán Harmat könny ragyog.

2001.

MADÁRSZÍV DOBOGÁSBAN

Szélcsend van épp!
madárszárny alatt a pihék
parányi növekvő szálak
mik fényesek és még tiszták
a viharok sötét titkát
sejtésül se hordozzák még,
mert a várakozásuk ép.
Bújnak Isten szemű kékbe
tűnnek a hullámverésbe
harsogó vízcsobogásban
halk madárszív dobogásban
feküdnek hullám tarajra,
úsznak a végtelen partra,
iránytű ,rögzített szárnyak
az örökkévalóságnak
madárszív iránytű fényes,
keresnek sodrásban Téged.
Ahogy Én is.

2001.

ALMAFAVIRÁG

Parányi pihe szellem
lebeg, fogadd be lelkem!
Piros szíromként lehull,
egész lényem leborul.

Ki vagyok Uram Neked?
Hogy megbízod Lelkemet,
dajkáljon Tőled Igét,
fehérséged szent színét.

Lélek anyagból virág,
Te álmodtad illatát.
Hullna Égi köntöse,
pőréen jönne Földre le.

Te akarod! Én akarjam?
Lelkimmel betakarjam?

Pólyás a virágbibe,
nem láthatja senki se.
Feszülő küldetését,
lényének nagy Egészét!

Fehér almafa virág
lebben, mint bólint az ág.
Szemem rebben, mert félek.
Mégfeszül a Test s Lélek.

Kinyújtom a tenyerem
dajkáljam a szívemen?
Édes teher nehéz.
Testi szemem Földre néz!

Talán jobb lenne Nálad!
Kit küldesz szolgaságnak.
Kötelét nem viseli,
ha Te küldöd el neki.

Sok a durva tenyér!
S lesz-e elég kenyér?
Jut-e neki majd tejem?
Segíts nekem! Segíts nekem!

Nehogy majd egy reggelen,
elfagyott virág legyen.
Nem lehet! Nem lehet!
Parányi kis Életet.

Megöljön Föld fagya,
Bennem kijelölt Anya!
Bibe virág kezdemény!
Égi ajándék, s Remény!

1997.

ÚJ ÉVI KONCERT, BÉCSI KERINGŐRE

A végtelenség kék egén mozdulatlan a Fény,
de felragyog szememben, és ujjongva látom én.
A messzit látom, ami mély, a kékes tengerek
felszínén hullám és a szél, épp most mozdítja meg.
Ki van velem a Földön itt? Mozdulatlan a Tér,
hol járom Élet táncomat határolt idején.
Keringve lenn a sűrű Tér, és én belesimulok,
suhanni vágyom, végtelen útra úgy mozdulok.
Szemem lehunyom, messze lát, befogja tág Terét
a láthatatlan, s látható lesz a nagy messzeség.
Előre-vissza körbe jár, kering a testem itt,
valaki fogja két kezem, és szívéhez szorít.
Hallom, hogy csattan csapóajtó közel,
de átölel, aki vezet, s tudom nem enged el.
Hiába rezeg a félelem, Erő lesz és Öröm,
annak , ki tart, és megemel, fő hajtva köszönöm!
Csak lép a láb, de ott marad helye kötött terén,
oly szép e tánc, bár vége már határolt idején!
Bezárt szívemnek ajtaján most valaki belép,
megrezdül tőle, fellobog, és szikrázik az Ég.
Az a parázs, amely fölött a pernye volt az Úr,
felszítja bennem lángjait s Lelkem hozzá simul.

2016.

ÚJ KERINGŐ

Az új keringő réveteg,
csak a láb járja azt,
nem hatnak már a Fényjelek
a szellem sugarak!
Keringőzik ember csapat,
alkalmi zene szól,
hogy új keringőt járjanak
késztetik valahol.
- A pénz, a gép, a szám korát
tanulja lépni meg,
új keringőt jár e világ,
de lába megremeg.
Kóros Erőtér a világ
benne az Ok titok,
vonzások vannak , új Imák
s idegen Krisztusok!
Vonzás se nincs, találkozás.
Ki az, ki úgy ölel,
hogy az örömmek sugarán
az egekbe emel?
Valahol éles Fény dereng:
- Ember, ó, hozd közel!
Isten szelleme az a Fény,
hívjad és átölel.

2017.

VAK TÜKÖR

Ki vagy Te? Hiányokkal telt, éhes?
Terhet cipelsz, s egyenesen éled
görbe gerinced fájdalmas ívét,
idődnek javát szélbe szórod szét,
álmatlan közöny térdre kényszerít
tudva a túlnan távol fátylait.
Erőidet szigorún őrized,
felnyitogatva a homályos szemed.
Kit szolgálsz? Hogyan és miért teszed?
Azt mondod: -Élet! És van Életed?
Ferde tükörből figyeled magad,
kiben hiszel, az ismeretlene vagy!
Forma látó szemed körvonalat
rögzít; az anyag körvonala az.
Ha mégis nyilat dobál rád a Fény,
m'ért fordulsz meg körödnék közepén?
Mennyi kérdés! De nincs rá felelet.
Egy Földi Lélek vak tüköre ez.

1987.

HAJLÉKTALANNAK

Micsoda út volt melyen jöttél,
hogy e holt szigeten kikötöttél?
Ki kezéből tépted ki a kezedet?
Ki hagyott el, aki eddig szeretett?
Elküldtek vagy magadtól jöttél?
Ingó csónakon bátran kikötöttél?
És kiakasztva a tartód szabadságát,
Miért vállaltad a szív halálát?
Ugye Lélek? Mégis Te akartad,
hogy a tested rongyokba takartad.
Azóta minden éjjel megkísért,
a közöny, a fagy, a halál lidérc.
Vagy csak része volt az akaratodnak,
hogy a valódat prédára dobtad?
Nem volt lelkednek kért kegyelme,
így megsemmisült lelked selyme.
Szemed a sötét alagútját látja,
fekszel, kő fejed alatt a párna;
de bár, ha fájna!

VERS

„Ki verset írok értetek,
Ti engem vaj' h megértetek?
Verseimből, hogy Ki vagyok,
mert a versek gondolatok;
foszló protuberanciák *
nem mindig érti a világ.”

A vers kicsi gyöngyszem a mélyből,
a bezárt kagyló közepéből,
s mikorra onnan kikerül,
az értelemnek sikerül
síkos felszínét megfogni,
tenger mélyekből felhozni,
érteni hozzád viszonyát,
szeletekre szabdalt világ!
Mert ne gondold, hogy annyi vagy,
amennyinek méred magad!
Krózus érték? Koldus éték?
A „miérték” s az „azérték”
mérlegére hogyha látol,
érted hol a közel s távol.
Vonzásaid hol sodornak?
S miért voltak, amik voltak?
Merre irányul a lépted?
A tetteid mennyit érnek?
Mennyi kérdés s vágy a jóra!
A légkör szuggesztiója
felrepít a magas égig?
Eget vagy kátyút jársz végig?

Itt lárma van, köd és zene –
tán elhallgatnom kellene,
bezárni lelkem, mint szobát.
Nyitva volt mennyi éven át.
Hiába volt? Hiába volt?

Mondom, mit szólnom lehetett,
közelebb hoztam az Eget?
* fényjel

A CSÚCSON

Uram megadta,
hogy a csúcsra szálljak.
Földi bogár, tépett a szárnya.
Talán - hogy szokjam a fölfelé utat-,
kell nemsokára.

Mit láttam ott, az erdők magasában?
Komor feketét, haragos zöldet.
Megértettem, az élni akarók
ölelnek vagy ölnek.

Sziklákat láttam,
felszínük mállott.
Erősek sorsa ez lehet?
Hogy minél fentebb még a csúcson,
annál közelebb a fellegek.

Víz zuhogott hatalmas rohanással,
komor sziklák szabták az útját.
Mutatták rettenetes robogással,
hogy az erőt is Erők fogják.

Hogy a „Tisztító” a tiszta,
kemény törvények parancsától terhes.
Elvesztem a csodálatosságban,
minden Szépség fájdalommal vert meg.

Elzűmmögöm bogár hálám, hogy adtad,
szépségcsúcsig elszállhatott a lelkem.
Az Élet alkonyfényinél
Be szerettem!

A FÉNYÉRT JÖTTEM

Nem félek a ködtől,
mert benne öröktől
kényszeredve jártam
itt, a nagyvilágban.
Eltakart hegyeket,
homályos szemeket,
didergő lombokat,
fagyos virágokat.
Éltem nyári őszén,
most, a Tél előjén
egész hozzászoktam,
Fényt hordok magamban.
Áldott az, ki adta,
mécsesem gyújtogatta.
Elárasztva Fénnyel,
szembe nézve Téllél.
Felragyog a Napom,
havas Csönd, Nyugalom
áraszt, hóban, ködben.

Mert a Fényért jöttem.

ALIG HALLHATÓ NESZ

A síri csendben halk csengettyűszó,
ahogy pillézve hulldogál a hó.
Gyöngyös habú patak vize cseveg,
összekoccanó, fehér gyöngyszemek.
Ha sejtelmesen megroppan a Fagy,
liliom szirmán esőcsepp szalad.
Friss szántáson homokszem esése,
szunnyadó kisgyermek szívverése.
Gyertya halkan pulzáló lángja,
A Te neszed, a Lelkem boldogsága.
Ujjongva a mélyről síró szó,
lépted lelkemben Mindenható.

MENNÉK...

Éles Tavaszok nem sebeznek,
Nálad vannak, akik szerettek.
S akiket kéne megölelnem,
jégcsappá válnak az ölemben.
Mérj meg Uram – onnan, a Fényből –
ezüst ködöknek közepéből!
Milyennek látsz ott fenn a Fényben?
Ki füst és pára közepében.
Tiszta látásod optikáját
küldöd, nézve a Föld világát.
Nekem a közeget a barna,
térden csúszok, fejem lehajtva.
Körül imbolyog lila árnyék,
és a halálos sebem is fáj még.
Nem olyan vagyok, mint akartál.
Tartottál volna még magadnál,
had értem volna Fényből vérré,
álmodásomból Piros egésszé.
Mégis, ha úgy látod, hogy léptem
súlya döng, erő és érdem
elég már az útleveledhez.
Odahajolok a füledhez,
És megsúgom, amit szeretnék:
Hívjál Uram! Már mennék,
mennék...!

2002.

CSÖNDED LEGMÉLYÉN

Valamit szeretnék adni, de semmim sincsen.
Csak a kertben, a hervadásban is szép rózsák.
A virulás fölötti nagy örömet Te hozzád.
Szálló, súlyos imádságok, mély igyekezetét.
Mégis csak kérek: - Fogd meg a szolgáltnak kezét!
Vezessél rózsákon, csalánon és árkon!
Lelkem félő vágya, Te, rejtett boldogságom!
Léptess át zárt, rideg határokon át, Hozzád,
még akkor is, ha nem láthatom meg az orcád.
Had simulok meg a Te csöndednek legmélyén,
lásd, most is csak kérek, az életem legvégén!
Most is kérek csak, pedig már adni is akartam,
tudattalanul is itt hordalak magamban.
De mondd: - Mit adhatnék, hisz magam is Tied vagyok,
az elrejtett formádnak körvonala ragyog.

2007.

ARS POETICA

Futottam homokban, s sztrádán.
Lihegve megálltam, senkise várt rám.
Sárga agyagtól, gyilkos Tavaszból
tákoltt menedékbe magamtól.-
Pusztába futottam perzselt rétre.
Miért futottam? Nem leltem mégse.

Szívemmel szavakat faragtam,
amik tömbként álltak magamban,
kőből arcokat másnak és nékem.
Égtem tüzekben, dermedtem jégben.
Voltam az Úr tücsök-bogara,
nyárban málhát cipelő számará.

Kerestem kőben, fában, virágban,
s találtam békét, akárhol álltam.
Lámpával kerestem, ami a lényeg,
amit faragtam, estére kész lett.
Fényesre csiszolták kis hatalmak,
azok mégis érdesek maradtak.

Jártam Fényben, égtem Lélek-tűzben,
pályámon pillét és gonoszt üztem.
Elébe nagy hegyek magasodtak,
források estére tisztára mostak.
Lement a Nap s az alkonyi térben
átizzadt, s perzselt ruhámat nézem.

S fűben maradt virágok szirmát,
s madarat, melynek tollai írták,
- valami Felső elrendelését -
hogy megmaradjon a Tisztaság, Szépség.
Ami itt a Föld csillagon talmi,
s miért érdemes volt élni – halni!

2019.

HEGEDŰ

Túl a hegyeken, ahol a csipkebokor lánkol,
hegedűt adtál, rózsafából.
Finom anyagát gyúrtad, keverted,
még ott tenálad megszentelted.
Finom teste vibrál égi szikrát,
bőrömhöz sem ér, gondolok Rád.
Kemény, makacs állam alá teszem,
s valami fájó vágy játszik velem.
Kisimogatod belőlem az álmat a mélyből,
valami foszlányt a nagy Egészből.
Irányít szívdobbanást, s vágyat,
sírva ujjongok e muzsikának.
Mielőtt hang lenne a Fényből,
amely van a Te lényed erejéből,
moccanna a szám, mielőtt szólna,
s csak egy könnycsepp hullik a vonóra.

2019.

A „CSÖND HANGJAIRÓL”
(Király Istvánnak)

Azért szólaltattad meg a Csendet,
mert pólusaid a Fényből élnek.
S valahol tudod; hallgatva a Csöndet,
hogy ölelésben is árva a Lélek.

Hogy sejtelmesen a vér is neszez,
kintről száz profán zaj kiabál,
míg a Te finom hallású Lelked
hegedűt hall a Csend felső fokán.

S behullik a Lelked a mélybe,
hol üvegharangok csendülnek egybe,
s nem tudható a vér neszezése.
A Boldogság az, a Lélek Csendje!

2019.

A SZÉPRŐL

A Szépség! Érzés vagy fogalom?
Hol láttam? Ma már tudom.
Talán - a bársonyos homok talaján -
dolgozott, s szőlőbe vitt az Anyám.
Csecsemőként kinyílt kis Lélek-ablak,
értettem szavát a madaraknak,
s átölelt szorosán valami Kék.
Talán a Föld, talán az Ég?
Illatfelhővel vette körül arcom,
azóta is a virágokra hajtom
fáradottan a szomorú fejem.
S emlékezem...
Színeket dobált a Fény élémbe,
körülvettek, s a csöpp szívem verése,
kinyúlt vágyódva: még, még,... !
S teljessé vált az a nagy Egész
szürke világ színnel, fénnel.
Hogyan, hogyan mondjam én el?
Isten szeme nézett a nyárban,
és én ültem a „talicskában”.
Kinyúlt kis kezem a Szépség után?
A Teljesség volt az? Talán.
Vagy vágy csupán? Talán.

2019.

SZÜRKE

Vézna kis Fényben,
szürkés sötétben,
se gyéres kékben
meg nem lellek.

szürke közegebe,
melyben vagyok,
szürke köd föld be.
Hétköznapiak

Kék-szürke sóhaj
lebeg felettem,
a szürke szóban
magam temettem.

hamuja hullott.
Szürke az is.
Szürkévé lettem
tán magam is?

KÉSZÜLŐDVE

Nagyot szippantok a Csöndből,
amely beszél.
Abból a ritka örömből,
mely bennem él.

Vágyik a beteljesülésre,
mely felemel.
Sírva vágyakozom a Szépre,
úgy énekel.

Hangtalan ajkam zenében.
Kitárom a kezem.
A világ mit adhat nékem?
Megyek! S megérkezem.

2019.

A BOLDOGSÁG

Mély fogalom! Az álmodásé!
A Szépség vágya és az Öröm.
A Boldogság mindig a másé.
És elveszik kézen-közön.

Halk, fájó álmát elfelejtem,
azért lett üres a két kezem.
Boldogságra alkottál engem?
Mondd Istenem!

1991.

HARC ELŐTT

Új harcba indulok Uram!
A Föld vénülő harcosa.
Ily fáradott és bölcs még
nem voltam én soha.

Az Út végére jár,
már nem védekezem.
Ha támadnék talán,
vedd el a fegyverem.

Új fegyvert adj ez útra!
Új harchoz, győzteset!
És ez utolsó harchoz,
Te nyújts segédkezet!

1995.

HOLNAP ELJÖN A GYERMEK

Nézek a havas téli éjbe,
ó, nem kell visszamennem mégse,
a mozdulatlan végtelenbe,
a sötétbe, a fénytelenbe.

Valami kegyelem van vélem,
az világít a sötétségben.
Fáradt, vén szívem megremeg,
Fájhatsz! Már nem vagyok beteg.

Egy várakozás ad új lelket,
talán el fog jönni egy gyermek.
Sápadt lesz, rossz ruhás és fázik,
de ölembe hozom hazáig.

Vén szemeimmel rosszul látok,
de arcán ismerős vonások.
Kinek volt ilyen szelíd arca?
A lelkem emlékezik arra.

Puha ágyat vetek szobámba,
Királyi lesz a nyoszolyája.
Mert Szeretet ringatja lágyan,
– amint Őt ott a szalmaágyban.
Oh, Te didergő kicsi Herceg!
Holnap eljön a *Gyermek!*

1993.

OPTIKA

Ne úgy nézzem az Őszt,
hogy vigyázz-ban állnak a fák;
de úgy, ahogy tetőz a Boldogság!
A levelek kontúrja,
ahogy elmosódik,, szürkébe vész,
a forma rajzos ragyogása,
köd, messzeség.
Lomhán moccan a szív,
s a szájon kibuggyan a vér,
s betölt, azért jöttem, azért;
hogy ölelni tudjam a durvát,
szépséggé simogassam a fájót,
hogy megáld botló útját
a léleknek, a fájót.
Mert feléd botolna a láb,
hallgass meg legalább!

2001.

SERENITAS

Utam vége felé
másak az illatok.
Mire megérkezem,
már mindent tudok.

Átélttem a megismerést,
a kínt, a gyönyört,
szenvedtem, ahogy tép,
felemel, meggyötör.

A szülést, a halált,
Örök himnuszát,
rémület sikoltását,
fáradt szívem leáll,

nem tudja folytatását.
Nem is kell.
Nem akarok tovább menni.
Botló lábon nem akarok elesni.

Tart egy kéz még,
megsimogatom,
aztán elalszom,
Tudom!

1970.

KINCS

Volt egy kincsem; mondd hova lett?
Szívemen hordtam, de elveszett.
Tenyeremre kivettem, s fénylett.
Tegnap elveszett? Semmivé lett?

Valakitől úgy kaptam régen,
minden napomban abból éltem.
Vaksi szemem is attól látott,
az sugárzott világosságot.

szürke árnyak közt sárga fényt,
esetben is vigaszt, reményt.
Nincs meg a Fény, amit sugárzott,
s a benne forgó Boldogságok!

Keresgélem, mint eltűnt Napot,
vagy csak egy Arcot siratgatok?
Felfénylő Arc éles vonását,
s hallom szívem dúlt dobbanását.

Felzokogok; „valami fáj ma”
A kezem kulcsolom imára.
Karom kinyitom, tehetetlen.
Tegnapelőtt azzal öleltem.

Nyelvemmel lassan forgatom,
mi tegnap áhítat, s irgalom
volt, ma egy kő nehezéke.
Bizonytalan a lényem lépte.

Nincs ereje szónak, imának,
az egész lelkem belefáradt.
Mégfáradtan leteszem terhem,
Fény ereje nincs már bennem.

Az éj sötét, csillagtalán,
roskadtan megállok egymagam.
S amikor Fény, s erő se nincsen,
kis nesz kapar a Fény-kilincsen,

s hallom – az ajtó be van bár zárva –
mintha valaki halkán járna.
S teremt bennem zenés csendet.
S bentről hallom; - Tedd le a terhed!

Figyelj reám és én megnyugosztlak!
Akard, s az én igámba foglak!
Az Én Igám gyönyörűségese!
Tedd le a terhed és kövess kérlek!

Lassan az erőm visszajön,
és áthatol éles, mély öröm.
Ami elveszett, ráakadtam,
s ujjongva itt hordom magamban.

2010

JÁCINT

Járok – tavaszi fényben
virágos kertembe értem,
fájva virágot ölni.

Leveleid még zöldek,
én most ,mégis megöllek,
Te szép, kék-lila jácint.

Fény járkál a kezemen,
Tört szárad vízbe teszem,
sóhajts még nagyot jácint.

A te illat lelkedet
mély illat-szerelmedet
harangozd át a téren!

Egy kicsit haldokolunk,
virág-testvérek vagyunk,
Te szép kék-lila jácint.

Jövőre újra kihajtunk,
halálra ítélt virágot.

ELRENDELÉS

A pusztában egyedül menni
- míg sakál üvölt - énekelni,
addig, míg a közöny szele vágat
nem húzni össze a ruhámat.
Viselni minden arcul vágást,
elhallgattatni a szív vágását,
felvenni széttépett köntösöm,

amíg át-átbotlok a kövön.
Véres tenyerem szívhez venni,
viszonyzatlan tudni szeretni.
Szár az kenyeret sírva enni,
míg tart az Élet, árva lenni.
Se vágy, se öröm, se félelem,
összekulcsolni két kezem.

Görbe gerincem tört ívén,
tartó oszlopként álljon a Fény.
A mélyre húzni Életlázam,
és megbízni annak szavában,
aki előre vetít mennyet,
gyermek maradni – árva gyermek.

MÉG ŐSZBEN

Te aki vagy , a vég, s a kezdet,
a sűrű ködben megkereslek,
míg gyözködik az ősz és a nyár,
tejfehér ködben áll a határ.
Szemem világa is oly homályos,
azért valami fényre várok.
Őszeimet mind lelked adta,
vágyom még aranyszínű Napra

ahol sugarak cirógnak,
s ünnepük van a madaraknak.
Méz csöppen a virág sziromból,
és megnyilvánul, amit titkolt,
énelőlem évszakok terhe,
és kinyíljon a szépség verme,
tele illattal, melegséggel,
a nyári őszöm ne vedd még el.

Sejtem én , hogy gyönyörűséges,
ha elindul az ősz a télnek.
Falevelek is elindultak
surrogva, ismeretlen útnak.
Mielőtt – én is – elindulok,
hadd halljam, a méh mit „dunog”.
Szelíd színek és megszárt fények
hűvösségébe mikor lépek.

Ott, már illat sem lesz köröttem,
úgy álljak meg a sűrű ködben,
hogy könnyű legyen súlyos léptem,
és megköszönhessem azt, hogy éltem.

SZÉTSUGÁRZOM

Hullnak a májusi sziromlevélkék,
simogat a szél, az ég azúrkék,
Kapott helyzetek, rendelt állapot,
színük a fényektől átváltozott,
életminták nagy erővel hatnak,
állok közepén e kábulatnak.
Alig rezgések borzongatják a bőröm,
mennyi hatás ér itt a Földön!
Mégfényesedik tőle mosolyom,
rám sugárzik, s én szétsugározom.

VITAE

Sodródva ágaskodni a fénybe.
Felkapni egy növény kelyhébe,
ringatózni játékos széllel,
elaltatódni a levéllel.
Kinyílni nagy, tiszta szemekkel,
kis palántából virág ember.

Megérteni a fényt, a színeket,
kimondani, mit mondani lehet.
Menni , szaladni poros lábbal,
találkozni sok vad virággal.
Elfáradva leülni csöndben,
mikor a Nap is fáradt ott fenn.

Nézni, hogy minden arany-sárga,
a madár is elfárad szállva.
Várni valami csöndességre,
amelynek nem lesz soha vége.
Megőrizve másnak is adni,
mégis krózus , gazdag maradni.

Szépség-virágból hintve ágyat,
menni a Föltámadásnak.

ÁTLÉNYEGÜLVE

Forró homokok vándora
menekülök a kölykös,
durva zajok elől,
dajkáló csöndbe bújva,
simulón.

Gyötrött testemet vonszolgatva
bámész szemem kerekre tárva,
elindulok.

Felfelé hegyre vágyva, magaslatokra
vágyok.

Leroskadok vén fa-nővérek,
és bokor-húgok karjába,
valami nagy,
felejtető békére vágyva,
elsimulón.

Ti Isten adta , zöld ruhások!
Földi életek nagy csodái,
susogjatok!

S tanítsatok meg újra járni
könnyedébben!

Ó, tanítsatok a csöndre!
Jó tanítvány leszek.
Csönd lesz,

ahova majd megyek.
Mélységes,
és ölelkezem a csönddel,
borzoló, tiszta széllel.

Értekezem
soknyelvű madár-beszéddel,
s fákkal.
Tán fenyőfák között éltem,
mielőtt ember lettem?
Előtte még...
férfi helyett fákat szerettem,
Lefoszlik e merev élet.
Hűvös tiszta vizek csobognak,
messziről.
Fenyők csúcsai lobognak gyertyáikkal,
Elröppenek egy nyári reggel.
Gyanta illattal messze szállok
könnyedén,
mint szírom-hullató kék virágok
a szélben.

RANGOM

Ugyanaz – útírány, s a mérce
evilági eszközökkel mérve,
időszalagon futó életem,
s hatalom rendelkezik énvelem.
Erőt ad, útírányt, s taktust kimér,
és én felelősséggel mindenér
tartozom – ezért hát megtartom azt –
világi mértékkel, rangom: paraszt!

Nagy méltóságok! Ismerek mindent,
amiből van az élet itt lent.
Anyagból formált élet-elemek,
meghatározzák az életemet.
A Föld a testnek anyagával egy –
csípetett, ha tenyeremre veszek,
dúsgazdag rokonommal egy leszek.

Dúsgazdag rokonommal egy vagyok,
a földnek lelke van, és fényt kapok.
És abban minden tudás benne van,
így kapott rangot Lélek-magam.
Úr vagyok én, örökös szolgaként,
szolgálatom az Idő tengelyén,
paraszterő szememen átragyog,
úgy láthatod, hogy paraszt vagyok.

MIÉRT ÉLTEM?

Csönd ablakán nézek a Fénybe,
és indulok a tél elébe.
Május horzsol virágos ágat,
hullnak szirmai a virágnak,
s én itt a tavaszdélutának
árnyas kertjében vadgalambot
hallgatok, é s az elébem tartott
fénytükörben döbbenten nézem
hogya a csónakom el kell érjem.
Becsaptak engem az évszakok,
megfagytak mind a májusok
terében nyitott piros rózsák.
És én azt hittem, örök a nyár,
még akkor is , ha a madár
visszhangja nincs már meg az erdőn.
Azt hittem, a november is úgy jön,
hogya az árnyban is fényre látok.
S most az utolsó vadvirágot
ahogya készülök épp letépni,

májusban akarok még élni.
Akkor is ha a Föld már deres,
tavaszi élet, hogya szerettelek!
Ragyog a fény, indul a csónak,
indulok a fekete tónak
sima tükrét szélben,
és azt kérdezem; -
Miért is éltem?

HAZAMENTEM

Az Éj hosszú! A fű s fa hallgat;
én nem hallgatok, betakarlak!
Olyan csillagosak az esték,
de te csukjad be a szemecskéd.
Hallod, az anya hangja messzi,
de már igyekszik közeledni.
Mert elmentem még tegnapelőtt,
de ágyacskádnál a kiscipőd
megérintem s megigazítom,
itt vagyok, meg nem is – sírom.

Még a mesét be sem fejeztem,
a leckéd is befejezetlen.
Valamiért el kellett jönnöm,
s mennyi dolgom volna a Földön.
Azt még megsúgom, hogy messze vagyok,
csak közelebb, mint a csillagok.
Hol vagyok? Miért jöttem erre?
Még nem érted, Ő elrendelte
aki a Fény és nagyobb nálam,
hova hívott, ott megtaláltam.

Kislánykorban elvesztett labdám,
álom kopogtat a verandán.
Nem kopogok, de innen látom,
ahogy fekszel a kicsi ágyon,
és látom a két testvérkédet,
most azért beszélgetek véled,
hogy reggel mond el, mit üzentem,
nem jövök vissza, haza mentem.

Tudom ám, hogy nagy a hiányom,
de játszanak, velük játszom.

Velük sírok, mikor elesnek,
és azt üzenem, „hogyan szeretlek”.
Beszélgetik az Én halálom,
föld fölöttem, s anyag ruhámon.
Virág rezdül, ha szél ha jár,
illat üzen: hogy nincs HALÁL.
Csak Élet van, hol Én vagyok,
Lelkem üzen, bár hallgatok.
Fényudvarból vigyázok Rátok,
ha imádkoztok, megtaláltok.

FEKETE

Fekete föld, fekete ég!
Fekete, szürke nagy messzeség.
Fekete holló, fekete szárnya,
fekete s fehér Lelkem ruhája.
Fekete szél zúg fekete dalt,
suttog a lelkem, fehérét akart.
Fehérből jöttem, hófehér szárnyon,
ezüst Fény csillant fehér ruhámon.
Fehérbe mennék, de fekete.
Fekete földnek az üzenete.
Fekete házban, fekete bútorok,
fekete szemben gyémánt csillagok.
Fekete kedvemmél azért futok,
Aprócska Fények ki ne aludjatok!
Szitál a liszt, fekete kézből fehér.
Lesz belőle majd fehér kenyér?
Fekete tollal fehérre írok,
feketék lesznek lent a sírok.
Kenyer „gömbölyül” az ujjam alatt,
fekete Életet fehérre dagaszt.

LIM-LOMOK

Eltörött a kék kockás bögre,
lehullott a fekete földre,
elveszett a nagy szemű babám,
iszap szárad hullámos haján,
és elszakadt a csipkés vánkos,
fehér boleróm, a kék virágos.

Borongós, téli délután,
messze utazott az Édesanyám.
Elillant a lángfényes meleg,
kis barátnőm, Etká elveszett.
Fehér fátylam megette a moly,
nagy szelekben repül valahol.

Körtefámat kivágta a gép,
és elégték a szőlővenyigék.
Elásták a hűségű kutyám.
Szemét hagyta itt maga után.
Hűtlen lett a hűség-dalia,
csomó maradt, bordó, kék-lila!

Nagy testvérem tegnap elköszönt,
hegy ormán figyel rám, odafönt.
Elbukott a bukdácsoló Lélek,
kivel szálltam, s hagyott „miért” –et.
S elhagyott, ki a legdrágább volt,
maradt helyette szakadéknyi folt.

Kidobtad Uram - mert lim-lomnak láttad -
kocsimból, amely gurul Teutánad.

HARMÓNIA

Virágok méze cseppen a számra,
fénnyé foszlik az élet álma.
Bennem zene szól. síró, édes,
feléd röpit, s meglellek Téged.

Eláraszt tiszta harmónia,
imádkozna, de nem kell szólnia
lelkemnek , mert hangot beszél,
hófehér lepkét röptet a szél.

ÉGI DNS

Égi DNS, s Földi vegyület egybe,
már el van döntve a végtelenbe-
A lassan kúszó Fényéren az álom.
Miért is esdekeltél oly fájón?
„Affinis” a Földi az Égire,
egyesülését nem érti senkise,
csak látható a csodálatos a Más,
két Erő összefonódása; változás.
Akkor, ha Te is beelényegülsz,
folyton lobogsz, s ki sohase hűlsz.
Csak elégsz a Szeretet tüzében,
Erő leszel, s ott maradsz a Fényben.

HEGEDŰN

Még utoljára a Fényben megállni,
mély hegedűm húrján elmuzsikálni.
Mi sejtjeimbe égett a világról,
kiáradhasson a muzsikából,
ami szint lényegít a Térbe, a Fény,
kószálni virágok holt mezején,
hogy az se fájjon, ha fonnyadt a szírom.

Átlépni fájdalom árkon, sírokon.
Még utoljára kacagni egyet,
simogatni, hogy nem a bőr felelget.
Melegedni még égő Nap-tűzben,
játszani azt, amit rég űztem.
Ismételni vissza, ujjongva, fájva,
- mit szó se tud - a szív némasága.

Mely oly mély, hogy a halálnak felelget,
még utoljára megmártani a Lelket.
Léte vizében, de nem halottan,
látni lelkeket, kikre hatottam.
Mély hegedűvel együtt zokogni,
mindent elvinni, meg itt is hagyni.

MÉG

Még! – zokogja a Lélek-
Ne a felet, a teljes egészet!
Állítsd fel a sorkatonáid,
harcra, bevetésre – halálíg!
Tudj szépülve Fényben ragyogni,
amid van, tudd szétoasztogatni!
Ne állj meg, amíg tart a lábad,

végső mezszyéjén a világnak!
Vedd állad alá a mély hegedűd,
dobd el a kottát, azt a keserűt!
Kérj a Fénytől zokogva kinint,
s új hangokat, s velük sírd ki mind,
míg rád terül a világ fátyla,
mintha semmi sem fájna.

ÜZENET NAGY L. ÉVÁNAK

A kincseidet – mondd- hova tetted?
Mi közük Hozzád a rozsdás leveleknek?
Nyarad végén vagy, az ősz csak kezdet,
még tárt szirmú virágok szeretnek.
hát nyisd ki a Lelked szemét tágra,
csodálkozz rá a kék szín virágra!

Ne messze ,csillagok után vágyakozz,
tudd meg, a Boldogság csak állapot.
Tűnő, s elérhetetlen - mint monddod -,
hiszen a Lelki szegény mind boldog.
S ha végleg rozsdásak lesznek a levelek,
-lelked fehérlő négyszögére Neked-
zizzenő hullásuk hozzon békét,
s megéred a Boldogság édességét.

HANGULAT

Táncolok a Fényben, sebes a térdem.
Szabad a Lelkem, szabadságra születtem.
Játszom!

Játszva kötelékeimet ledobom,
cserébe magam oda'dom egy képért.
Szépért!

Érte magam is feledem, időm van nekem.
Nem drága magam, de kinél ára van.
Érte!

Szolgállok, szeretek, esvén felemelkedek,
törten is kezébe esek, estére hazamegyek ,
pihenni.

A pihenés lesz majd gyönyörű, aki hű,
annak fehér lesz ágya, a boldogságra
születtem.

ÖSVÉNYEN

Szamárcsikóm, megvénhedett lábam,
ó, mennyi pusztát és hegyet bejártam.
Visszafogottan botlok, s lépdelek,
alattam mélység, fölöttem hegyek.
Homályos szemem nyitott tere szűk,
de számárszívem kopogja a betűt.
Jeleket, amely Téged bemutat,
szamárcsikóm még járja az utat.
Mi bokor van, arról levelet

s minden virágot lerágok Neked.
Erőbe telik minden áldozat,
tudom a gazdám tőlem elfogad
virágokat, mikéért botladozom,
ez az utolsó, botló májusom.
Ilyen vagyok; - bőr-és ember csoda -,
a közegem a Földön mostoha.
Bennem van az Úrnak futás láza,
s vak szemem az ösvényt megtalálja.

KEMENCEFÉNYBEN

Ó, kékes-szürke téli hajnalok!
Kemence mélyén aranyláng lobog,
s pattogva táncol izzó földfalán
a tűzeső, a színarany sugár.
Gyors ritmusára árnyam meghajol,
habpelyhű pernye száll, hajamra hull,
és befödnek – mint fátyol – a pihék,
csillagszikrák pattognak szerte-szét.
Mögöttem árnyék megnyúlt nesztelen,
fehér kendőjén hajnal fénye leng.
Ó, aranyszikrás, hűvös hajnalok!
Álmatlan éjben róluk álmodok.
Friss kenyérillat lengve visszaszáll,
s kemencefényben nyúlt árnyék,
Anyám!

OK

Láttam Uram, hogy kel fel a Nap!
Színarany csorgott testemen.
Elsőket léptem sátrad alatt,
s már bennem volt a szerelem,
a falevél selymének suhogása,
s színek zöld-sárga varázsa után
akkor se léptem a virágra,
ha göröngyön botlott a topán.

De szépet adtál nékem Uram!
Szőlőskertek égszín permetlevét,
s rám titted csudálatosan
őrzőnek egy angyal szemét!
Gyümölcsös kertek édes leve csorrant,
húst adott, árnyakat, és békét!
Ha a rút ostora csattant a bokorban,
elűzte azt, Erőd a Szépség!

Megóvtál a város zajától,
harmat cseppben fürödhetett a lelkem!
Csak messze voltál tőlem távol
(Kit nem ismerek, hogy szeressem?)
De benne voltál a szívdobbanásban,
rétem útjain, vad virágokon,
a távoli, nagy, kék ragyogásban,
mit sejtettem Még, Ma már tudom!

Utam végén beért a boróka!
Gyümölcsseiktől fosztottak a fák.
Nem sejtelek, tudlak már azóta,
azért épült bennem a világ,
azért futottam sírva és dalolva
elérhetetlen lepkéd után,
s vittem az édes terhem botladozva,
mert Téged kerestelek csupán!

Fosztott kertemben meghajolva állok
megroskadva, s már gyümölcstelen!
Megköszönöm a színes világot,
mely Út volt, a Te utad velem!
Áldott volt terhed, színed és Fényed.
Édes ajándék! Köszönöm Uram!
OK volt, hogy megleljelek Téged,
és feléd botoljak sírva, boldogan!

2000.

CSERÉPCSUPOR

CSERÉPCSUPOR

Tele van a Lelkem virággal, mint a rét;
boldog vagyok, ha kimondhatom a nevét.
Cserépcsupor repedt kis életemben
megtelve így még sohasem lehettem.

Nem szerettem így sem embert, se álmot,
ki adhat más ily ujjongó boldogságot?
Ölelgetek most sugárzó szeretettel.
Érzem :- Ő dobban most az én szívemmel.

Repedt csupor anyagom tartja a Fénye,
mert oly biztos helyen van az Ő kezében!
Kenyeret ad, s csöpp kortyot a borból,
mely drága nedű, az Ő vére kicsordul,

s piros ereje eltölti csuportestem,
benne van minden lélegzet vételemben.
Ragyogj! Ragyogj! Hass át e fonák világon!
Mindennek ereje, én nagy boldogságom!

2015.

ZÁSZLÓ ÉS KERESZT

Forog a világ felemás tengelyen
rajta az ember nélkülem, s velem;
a gyorsaságban elvesznek az arcok,
botlik a láb és meginog mi tartott.
Összemosódnak formák és érzetek
egymás ellen, együtt, s Én véletek.
Te hordod arcom – emberi vonások-,
rajt' szenvedés, és ott a boldogságod.
Mit én szenvedtem, te el nem szenveded,
hisz te győzelmet, nem engem „keress”.
Te zászlót lengetsz, kereszt áll a hegyen,
egyésítsük: -Én veled, te velem!
Zászlód emeled, mondod: -„Ez szent Igaz”!
Zászlód is enyém. Mikor leszel szabad?
Az én keresztm merev, feszült, véres,
mind felhoztam rá a te szenvedésed.
Békjőidat is, mik megkötik a lábad;
vagyok záloga a szent Szabadságnak!
- Szabadság az, hogy felemelkedel,
és birtokosa a Szépségnek leszel.-
Elmondanám, teneked, elmondanám,
te azt mondod, a Föld az én hazám.
Keresztem áll, hogy majd hazád legyen,
s a Földön itt kinyíltott értelem.
Átfognálak, s te megvonod a vállad;
-Ne tudnád, hogy mit adtam a világnak?
Véres homlokom, kínban feszült testem
némán kiabál feléd a kereszten.

Állj meg előttem, mielőtt elesnél,
szánj meg és szeressél, ott a keresztnél!
Lelkeddel könnyen érintsd meg a lábam,
életed vagyok, s leszek a halálban!

Keresztem áll, a te zászlód lobog,
s majd a harmadik napon feltámadok.
Szeretem arcod, a szépet, édeset!
Ámulva kérdem: -„Ki vagyok én neked?”
Még visszaszól a halkuló értelem:
-„Egy vagy azokból, kikért az életem,
s lényegemet a bíbor vérem adta,
hogy feltámadhass, mint én feltámadtam.”

2011.

GONDOLATOK HAMVAZÓSZERDÁN

Böjt jön a farsangi bálok után
zene, pár lépés tánc volt csupán.
Bár farsangi mámorral vagy telve,
Lélekmagad állj, s hallgass a csendre!
Hatások, formák, zsíros örömök,
rezgés hat át a volt romjai között.
Keresgélsz még, visszajáró szépet,
a csendnek hangjait még nem érted.
Csak tered van, vágyad s örömed,
a csend hangjait még nem keresed!
A csend mélységét, mely az a közeg,
hol örömed és békéd megleled.
Arc merül fel mondhatatlan messze,
mintha, most előtted lenne.
Kötődsz hozzá, erősen sóvárogsz,
hangoltságod dönti el hatásod.

Kint reked az e-világi lárma,
arcodba néz, mintha szólni vágyna.
S te szólítod meg halálcsendesen:
„Várom válaszod! Ki vagy Te nekem?”
Hangja a mélyből rajtad áthatol,
csak te érted, ahogyan válaszol:
„Vagyok éltető erőd és lételem.
Gyere közel és beszéljess velem!
Vagyok Fény. Tenyér simogatása.”
Szeretni jöttem ide, a világba.
Szeretni jöttem, most is itt lakom,
Föld minden sejtjén s minden csillagon.
Szeretni most is keblemre hívlak!

Figyelj reám, mert szeretni tanítlak!
Keresztutam volt fájdalmas és véres.
Tanuld meg útját a szenvedésnek!

Időfolyamba mennyi vércsepp hullt?
Mennyi vér kell ahhoz, hogy megtanuld,
hogyan nincs más út, mely felfelé vezet,
csak mint az enyém, olyan szeretet!
Ha majd a vállad véres lesz, sebes,
akkor érted meg szenvedésemet.
Nincs más Igazság, s nem is volt soha:
hogyan felfelé visz minden Golgota.

2018.

MESTEREMNEK, AZ ÁCSNAK

Küldetésed körül mennyi fa!
Bokrok, dombok közt állt Galilea.
Házacskád fölött és kerted mellett,
fa illatozott és gyümölcsöt termett.
Te ismertél jól minden csemetét,
lehajló ágát és hulló levelét
ősrégi fának a búsult árnyait,
s hogy szeretted közöttük járva itt.
Míg fehér virágát megsimogattad,
az érintésed ajándékát adtad.
A szépségért lelkeddel fizettél.
Van - e nagyobb kapott érték ennél?
A kiszáradtat elnézte a szemed,
eltervezted - „Lesz belőle kereszt!”
Az életükbe belelényegültél,
megpihenni az árnyaikba ültél.
Élő példának adta Atyád a fát,
s Te szeretted, mint az Ember fiát.
Kiszolgáltatott voltukat nézted,
ahogyan az ember lelkét érted.
A földet is szeretted, amelyből fakadt,
az élő Szeretetet Te vagy magad!

2010.

KATONA

Hogy kinek a katonája vagyok?
Annak a felségjelét viselem;
amely elrejtve is hat, sugárzik,
mit ott viselek meleg szívemen.
Ki indít az idők sodrában,
a vállamon a nehéz fegyvere.
Uniformisom a fekete-fehér,
irányom az Ő szelleme!
Fölöttem ég, a Föld a tér,
a gonosz az ellenfelem.
Akinék a vére áramlik bennem,
a harcom annak szentelem.
Egyre nagyobb a tét: -Élet – halál!
Övé a fegyver, de én viselem.
Ha a gonosz fegyvere talál,
akkor kézbe veszi a szívem!
Mikor minden nap csöppen a vérem,
az erőmet el nem veszíthetem.
Ezer erővel áramlik át,
és ott életté válik bennem,
zsoldom naponta Boldogság.

2003.

EBÉDKÉSZÍTÉS KÖZBEN

Elém kötve hófehér vászon,
hideget oldok vörös lángon,
anyagot oldok s keverek egybe,
a földnek minden íze benne.

Színe a sárga, homok aranya,
a növény piros izzása rajta.
Csendesült vére csöpp életeknek,
zöldek és barnák, szétszedett testek.

Élet táplálja azt, ami Élet,
átjárják izzó, tüzes Fények.
Idő kell, várás, erő, meleg,
így táplálják majd az életet.
Időben immár nemsokára
rám terítve utolsó vásznom,
meg kéne óvni gyors keveréstől,
ami én voltam anyagból, fényből!

Kis Életek nagy étke lenni,
újabb forgásba magam tenni.
Pezsegni, forni, ingerelni,
minden hívásnak megfelelni.

Majd felemelnek éles Fények,
kiszabadul a bezárt lélek.
Új lángokkal lobogni egybe,
egy ismeretlen szerelemben.

2000.

VÁLASZ

Mint mikor megkérdezted Pétert: „- Szeretsz engem?”
kérdel, ha lényed közelsége hat bennem.
Ám emberke én, akinek a szíve sánta,
méltatlan vagyok kérdésed válaszára.
Ám ha szeretnéd tudni, hogyan szeretlek,
csöndes órámban szólok, mint Mesteremnek.
Ha a királyi lábadohoz esem remegve,
magasztos kérdésedre, hogy szeretsz-e,
nem tudnék neked érdemben válaszolni,
mint hogy a fű sem tud az égig hajolni.
Csak valami mély, rejtett zenéjű öröm,
tör, tolul fel a mélyből, szemembe könny,
s nagy biztonsággal érzem, ami bizonytalan:
- szám se mozdul, úgy súgom: „- Te tudod, Uram!”

2013.

HÚSVÉTKOR, MINDENKINEK

Új széllel borzol a tavasz virágot,
új színeket nyit, új hangokkal neszez,
megcsodálsz a most forgó világot,
s látod az út szélén ott áll a kereszt.

Ott állt a télben is fehérre havazva,
ősszel befedték a hulló levelek,
útjaidon, ha sietve jársz arra,
homlokodra dobsz egy gyors keresztjelet.

De mikor süllyedni kezd már a lépted,
nyom a lét mázsás súlya a válladon,
kifeszült teste kínját akkor érted,
keresztjén, hogy mit szenvedett egykoron.

A könnyed hull, te önmagadért szenvedsz,
amíg a magad hóhéra ostoroz,
amikor egyre súlyosabb a terhed,
csak önmagadnak terhét hordozod.

Életvándor! Mit tudsz az áldozatról?
Mit szeretetből? És mi az élet od'adás?
Ki tudsz birtoklásról, boldogság vágyról,
sejted-e milyen az igazi adás?

Mit tudsz a szeretetről életvándor?
Tán csak annyit: mily jó, ha kaphatod.
Mit értesz meg az Ő szeretetéből?
Abból, hogy érted egy életet adott,
hogy menekülhess a biztos haláltól,
mikor már tested széthulló enyészet,
Lelked éljen felfénylő boldogságban,
Ő halt meg azért, hogy Te örökké élhess.

PÉNTEK

Péntek! Szürke hajnal emléke!
Szelídség, s vadság párbeszéde.
Tiszta bőrön véres verejtékcseppek,
mindtől oly távol, akik szeretnek.
Ostorcsapások kiserkent vére,
Péntek a szenvedés miséje.
Kínban feszülő íve a testnek,
kereszt alatt a testvér is eretnek.
Péntek! A sötétedés némasága,
Péntek! Az emberélet véghatára!
Pénteken kínozott arcára emlékezem,
és könnybe lábad nevető szemem.
Szorít, marokra fog, valami fáj.
Szárnya hegyével megérint a halál.
Ezen a napon új lapot nyitok,
talán az Ő arcára hasonlítok.
Péntek! Van, vagy nincs húseledelem,
azon a napon Rád emlékezem.
Szitkot is tűrve szelíd lesz az arcom,
az én fejemet is mélyen lehajtom.
Fáradt kezemet összekulcsolom,
Uram, mert Te vagy a hozzátartozóm.

1994.

GRÁDICSFOKON

Miért kell azért visszamennem
hogy Te ablakot nyithass bennem?
Avas és petyhüdt tudomány létra,
még az is elakad rajta néha,
ki felső grádics fokon lépve,
tisztán lát a teljes egészre.
Mennék feléd a földi létrán,
a te tág kék eged néz rám.

Nagy egészed a végtelenben,
nyitva vagyok, működjél bennem!
Ablakot nyitok Te elébed,
szomjasan iszom a Te Fényed.
Nehéz az ablakom nyitása,
mert vigyázok a kék virágra,
arra, ami kék, ami Földi,
ha kidobnám, meg kéne ölni.

Földi létemnek a tudását,
s ajándékok Föld virágát.
Vékony a rés, hol Fény sugárzik,
engedd beszűrődni odáig,
hol a Lélek bennem remeg:
- Add, hogy nagyon szeresselek!

2018.

MÉCSES

Ezer termésű, ragyogó kertben
sétált az Úr egy édeni esten.
Valahogy, baljós, mély csönd honolt,
ág is, levél is oly néma volt.
Az Úr már tudta – a csöndesség előtt –
az Ember vétkét, tettét és a jövőt.

Félelem árnya kúszott a fákra,
s ott álltak Ketten levél ruhában.
Rejtőzött testük, rejtőzött lelkük,
szomorún állott az Úr felettük.
Mentegetődzés, rejtőzés árán
nagy vétke súlyát érezte Ádám.

Kígyó ajánlta, és Éva adta,
kíváncsi szívből foga harapta;
hatalmat ígért a kígyó, s a testük,
így ítélkezett az Úr felettük:
- Tudd meg, öröm vár az öröm után,
s tapasztalat, hogy mi volt a fán!

Mögötted minden kaput becsukok.
Menj s keressél más Paradicsomot!
Ádámnak mondta, s Éva tudta jól;
- Ezentúl mélyen a Földön lakol!
Csak nézheted a messze csillagot,
és sejheted, a Te hazád volt ott.

A megélések sodra vigyen s szél!
Verejtékeddel teremjen kenyér!
Öleld át Évát és most, menjetek!
Adok egy mécseset... lobogó Hitet.
Hitet adok, a szerelem Hitét.
Ha elkallódik, kilobban a Fény,
töltsd fel olajjal, a neve : Remény.-
Fösvény volt, rideg, kegyetlen a Föld,
megbotlott Ádám, s Káin néven ölt.
Ölelte Évát, s kicsi lett a tér,
kis Ádámoknak kellett a kenyér!
Hát vétkezett! Meg újra vétkezett.
Ahogy indult, úgyan érkezett.

Kormolt a mécses, füstölgött Hite,
s nem adott nyugtot semmise;
Új lázak, vágyak, az új Éva sem.
Új fények, célok, sem új szerelem.
Űr lett a távlat Fény és Föld felett,
és Ádám azért boldog sose lett.

De valahol még pislogott a mécses,
mély rejtekében az Ember szívének.
Tiszta ritmussal lobogott a lángja,
olyan volt, mint a szív dobbanása.
Mindenki lássa, magasra tette,
Szeret az Isten! – lobogott benne.
Elálmétkodtak felszökő lángján,
boldog lett Éva és „erős” Ádám.

2001.

BÖLCSESSÉGRŐL

Oly sok a még nem ismert Fény elem.
Szóval, Földi hangomon kérdezem:
- Az én Lélek Énemnek tudatán –
Hajolj közel, és válaszolj , Atyám!

Mi a bölcsesség? A Tudás tára?
Eszköz? – Lépkedők használatára?
- Ismeret anyag a Fénytudásból?
Vissza a múltba? Előre a mából?

Látás? Átjutni fals korlátokon?
Győzés? Átlépni bolond álmokon?
Ismerni testet, érteni Lelket?
Megérni minden Élet szerelmet?

Azt is, mitől Tüzként gyúl ki a Lélek?
Fényerők forgásában Téged
felismerni, hiszen tündökölsz!
Alázat? Futni öröm és vágy elől?

Értés – zöld alma állapotáról?
Pici magból nőtt mustárfáról?
A távol-közel Mesterről – Ő róla?
Ki izzásában a vérét szétszórta?

Hogy attól a Szeretetet növekedjen,
hogy áramolhasson ereidben?
Ó, mond, mi a szív Bölcsessége?
Válaszolj! Hogy Mindenki megértse!

Vess véget a bizonytalanságnak,
hiszen a Bölcsesség ott van Nálad!

2018.

MENNI

Keresem magam, s nem találok!
Rigó kiabál át az ágon.
Fenn az Élet zöld lobogó,
legalább sírni volna jó.
Nagy zokogással megsiratni
mindent, amit nem tudtam adni.
Előttem út, mögöttem Élet,
idegenül csak nézek, nézek...
s már, jaj, nem tudom összegezni,
mert menni kell, menni, menni...

KERESZT ELŐTTEM, KERESZT VELEM

Át évezredek távlata ködén,
Téged, ki élsz, megszólítlak én.
Míg megsejted, hogy a hangom remeg,
felsírni hallod közel-csöndemet.
Arcunk közt a távolság végtelen,
de oly közel, hogy megérinthetem.
Közeli vonzol, előttem a keresztt,
s csöppeni hallom drága véredet.

Életem árát: ez az áldozatod,
kifizetted, ma már szabad vagyok.
Bűneim ára volt az életed,
most értem csak, ki vagyok én Neked!
Nem érti ezt a szív s az értelem,
kereszt előttem, keresztt velem.
Összeillesztett két fa a keresztt;
két egyenes, ahol találkozik.

Én is ott tartom fejem halálomig.
A keresztt szára markáns, egyenes,
ez útirányon engem is vezess!
Elcsendesedő szívemben van cseneded,
Mester! Taníts az Útra, én követlek!
Beszélek Hozzád sírva, hallgatagon.
Ugye sejtet, hogy szeretlek nagyon?
Betűvel írtam, mit szívem dobog.

Feltámadtál. Én is feltámadok.

2015.

KULCS

Létezem, az anyagba zárva
elrendelésemnek idején,
Fényekből szótt daróc ruhámra
élesen vetül vissza a Fény.

Kulcsot vetít egy vékony éren –
tud a világ sok káprázatot,
itt ha tudom is, meg nem értem,
ezt a sok tarka állapotot.

Záros az útja a szónak,
míg a világ terébe ér,
indítékai megbotolnak,
homály imboly'g a felszínén.

Virághagymaként dugnám a földbe
a szókat, hogy szorítsa be remény,
félíg telt pohárként tölteném be,
Érték-szalaggal a felszínén.

Vers nevezetű Kulcsot kaptam,
egyenes szárán nyílt üzenetet,
a tolla beleillik a zárba,
kattan, hogy meghallani lehet:

– Igyekezz a szoros kapun bemenni!
Sokan próbálgatták a zárat,
nem akartak semmit se tenni,
és az Úr bezárta a házat!

Tudj a tett erejével ölelni,
aki kér, annak adj kenyeret!
Tanulj szenvedve is szeretni,
kinyílik a zár és bemehetsz!

Hogy árásszon ezer sugárral,
az, amit a balga Lélek bezárt
a Kulccsal, Szellem-szabadsággal
kizárni a gonoszt, s a halált.

2018.

VIRÁGZÁSKOR

Súlyos, tömör virágzat,
kit föld dajkált, ég szeretett,
fehér lebegése a fának,
Szépség, mely beteljesedett.

A tépdeső tavaszi szélben
leperreg a fehér szírom,
lehunyom szemem mélyen,
még Felséged áhítom.

A Szépséget, mi le nem hull,
szét nem esik, mint szírom-varázslat,
amelyben Lelkem Hozzád simul,
de csak sírva imádlak.

2001.

CSENDÉLET

Lásd, az asztalon az abrosz kék-fehér selyme
tán, mintha sosem látott forma árnya lenne,
azon kenyér, a kicsi cipó, megtört, barna,
mögötte kósza Fény, valamit ír a falra;
csak sejteti, mit Lelked már kimondott,
hogy éltető, földi ajándék az, de boldog
aki úgy látja megtört, foszló belét,
hogy Valaki odaadta benne az életét.

Nézd a levél alatt az érés folyamatát,
a szőlő színesedve érik, mint a világ!
Árnyakba rejtve érti, ki feszülten figyel,
hogy az érés teljességét lassan érni el;
oly lassan, ahogy a fanyar bogyócskák lénye,
nyújtózva, szomjasan vágyakozik a Fényre;
mint, aki tudja, nincs Idő, csak örök Haladás,
s úgy érhetné el a teljes Érés zamatát.

Ahogyan Fényt a fürt magán átszűrni enged,
te is lényegítsd magadba, mi nincs még benned.
Mert rendeltetés az, hogy majd kehelybe csöppen,
mint ama vér, és osztható lesz teljes örömben.
Te is türelmes alázattal arra várva,
hogy az érték kivonatod, mint a pohárba'
rezgő nedű majd csíkot rajzoljon a szélén,
légy a Szépség beteljesülése a végén!

2007.

IDŐRENBEN

Szomorúságom vidámságra fordul,
mint délire a vad nyugati szél,
mikor iszom véredből, a borból,
s táplál engem tested, a kenyér.
Valami meleg, édes Forrás buggyan,
fürdet, megpihen benne (nem a test).
A Boldogságról eddig mit se tudtam,
s most felé futok épp nyílegyenest!
Fekete felhők helye azúr kék lesz,
pillámon nehéz könny lesz pilleszárny,
pedig ott tartok csak, hogy kereslek,
még Élet előtt s már e Lét után.

2006.

ELINDULTAM

Elindultam, ne jöjj utánam,
cipelem batyumban a vásznam,
rám forrt keresztben Jézus arcát.
Ki megharcolta már a harcát,
az minden kardot már letehet,
tollat, lantot és ecsetet.

Testem azért harcolta harcát,
hogy elvihessem tiszta arcát,
csillagoktól hunyorgó Földnek,
simító illatát a zöldnek,
virág-szempillák rebbenését,
a nagy ajándék kis egészét.

Kézben botom, mögöttem házam,
az Útra hívó Fényt már láttam.
Elindultam a fényességbe,
nagy annak a felelőssége,
hogy az árnyékban miért laktam,
miről beszéltem és mit adtam?

Elmegyek, itt nem marad, csak árnyam,
elindultam. - Ne jöjj utánam!

2006.

EGY NAPOM

Futok ösvényen, nehéz utakon,
görbült gerincem viszi a terhem,
védekezik és épít tudatom,
s kérdez, hogy mit kell tennem.

Varázsolok semmiből édes étket,
Fényből szövök selyemruhát,
fut a test, fárad a Lélek,
Fussak tovább?...

Virágot tépek s megsiratom a hervadását,
szennyből fehérre mosom a test ruháját.
Szűk szobácskámban Este térdre állok,
könnyű sóhajjal kicsukom a világot.

Ám, ott bent – bár szép – nehéz.
Csak könnyet ad, nem álmot.
Fentről az Isten szeme néz,
kit szeretek, imádok.

2006.

HOL VAGY?

Istenem! Élet, Kegyelem,
Büntetés, Megbékélés.
Felsír utánad a Lelkem.
Hiszen Te vagy a Szépség!
Elrejtőztél a ködbe, Fénybe.
Hívlak, de Te nem felelsz mégse.
Zord sziklák közt botolva járok,
visszhang felel, hogyha kiáltok.

Itt kell lenned valahol
fűben, fában, virágban,
mosolyban, könnyben, boldogságban,
fehér virágok illatában.

Várj csak! Kiseprem a Lelkem,
s jószág-virággal behintem.
Tudom, estére megérkezel,
én Uram, Isten!

2006.

HALOTTAK NAPJA

Fehér a halottak arca,
fehér a szemfödél,
fehér ruhában röppen
a Lélek, aki él.

Fehér arcú a fájdalom,
a könny is fehér.
Fekete göröngyhalom
az Élet – mondd – mit ér?

Fehér a gyertya viasz teste,
halott ujján az olvasó,
Lélek, aki elröppensz erre,
mond – az Élet – mire jó?

Égni, elfogyva hajladozni,
kis lánggal melegíteni,
pici világosságot hozni,
új gyertyát gyúlni segíteni.

Gyéren és imbolyogva égni,
míg a viasz a földre cseppen,
az Úr lehelete, ha éri,
s elsimulni a Végtelenben.

Itt hagyni, mint a lábnyomot,
sok jogtalan kis boldogságot,
vékony nyíláson Fény ragyog:
-Indulj felé, majd megtalálod!

2006.

ANGYALNAK VAGY BOHÓCNAK

Roppan a lábam alatt
a talaj, melyen járok,
vagy csak a szívem koppan,
ugrok egy távoli árkot!

Hátamra kötve a csöndem,
szívemre hangja a szómnak,
nagyon messziről jöttem,
Angyalnak vagy Bohócnak.

Angyalnak, akit küldtek,
Bohócnak, aki játszik,
de mindenképpen hűnek:
Hithez, Szóhoz halálíg.

Megfakult régi szőttest,
rejt pihéiben szárnyam,
az elsodró Időnek
örvényeiben jártam,

onnan hoztam a régi
szenteltségét a szónak;
legyen áldott, ki érti,
és maradjon meg Jónak.

Hogyha Bohócként játszom,
azt is csupán csak értük,
kiknek a tág világon
rokon a szívverésük.

Székely kapu, ciráda,
szívvel faragott emlék,
ebben az Új világban is
a Testvéretek lennék.

2006.

IMÁDKOZNI

Eloldani göcsörtös lábam,
elhullni egy néma imában,
mozdulatlan elébed esni,
fájó vággyal Téged keresni,
félni Tőled nagy borzongással,
lehunyt Lélekkal, törött szárnnyal.
Bízni, sejtve a szikra Fényed
vigaszul, amíg hozzám érhet.
Szeretni! A Földi száj dadogna,
vagy csak vágyini a Te karodba.

2006.

HARANG SZÓL

Zúgó időknék folytatása hoz,
messze elvittek, most újra itt vagyok!
Ember, emlékezz, sirasd meg a múltam,
ki imádkoztam, gyilkolni tanultam.
Készült testemből sok ágyúgolyó,
zenés hangomból, dörgő ágyúszó!
Most testemnek az új anyaga más,
új Időben már újabb a hatás!

Fentről leszálok, szárnyra vesz a szél,
harangnyelvemen az Úr szája beszél.
Kié a hangom mélye s magassága,
fentről szétterjed a lengés iránya.
A süket fülekbe is belekiáltok,
a rezgéseim hívó suttogások.
A hangom száll, szárnyra veszi szél,
harangnyelvemen az Úr hangja beszél.

Kihallik abból az Élet s diadal,
a Lélek él, és élni is akar.
Még akkor is, ha az emberfül siket,
hangom hallatán nyílnak a szívek.
Zeng-bong nyelvem, a múltás feletti jel,
Isten tolmácsa, egy Angyal énekel.

Harangnyelvem zenéje a lelkeknek,
giling-galang, dicsőség Istennek.

2017.

MIÉRT SZERETSZ?

Nagy az Úr! Hegedű lelkem
hogyha felsír: - Hozzádig elér?
Szinem árnyalatát sejtéd ugyan,
földi világból való, nem fehér.

Egy fáradt koldus ül a kapudban,
alázatosan és reménykedőn,
hallod-e hát, mit a szívem dobban,
így az Ősz utón, még a Tél előtt.

Tehetetlen, elfonnyadt szirmokat
csap le a földhöz és ott összetép
a szél, ismered a koldus vágyamat:
- egy kis kenyér. Egy falat kenyér.-

Az a „kenyér” nem búzakaralásból,
testet-lelket tápláló az édes,
amely lett szent tested anyagából,
és csöpp bort, ami éltet, a véred.

Nagy az Úr köztünk, de Te nézel,
érezem ereimben s elsápadok,
s itt Tél előn, lelked leheletével,
átmelegítéd az örök fagyot.

S nekem, a koldusnak, s elmenőnek,
akit elhaladáskor is vezetsz
a kapujában a tűnő Időnek –
Te nagyfelségű Úr! Miért szeretsz?

2001.

MENNYIRE

Szürkülő színek kavalkádja fog,
homályban élek, de a Fény ragyog,
hova nem ér föl a földi szemem,
de eláraszt a boldog szerelem:
mely a világnak hamis kacagás.
De más ez a szerelem, de más...!
Az egyoldalú, a Fenség, kit imádok,
vágyálmaim már nem a kislányálmok.
Arra hasonló mégis ez a vágy,
ez az erős lüktető boldogság.
Ha ránézel méltatlan életemre,
érted, ez a vágy azt kell jelentse,
hogy amit adsz, mindent elfogadok,
s amit elveszel, mindent odaadok.
Amit elvettél, a helye fáj nagyon.
Szerelmem már a lélek mosolya?
Majd, ha egyszer magam adom oda!
Addig csak szorítom a keresztet.
Vajon mostan mennyire szeretlek?

2007.

TERÁPIA

Jézusom, ha akarsz,
meggyógyíthatsz engem.
Jézusom, ha akarsz,
érintsd meg a lelkem!
Hosszú útról botlok én,
fehér kezű ó, nyújtsd felém,
de úgy, hogy el ne essek.

Rossz gerincem tört ívén,
had szárnyaljon át a Fény,
mi belőled árad,
jó az, hogyha fájhat.
Ó, csak fájjon, mi beteg,
először a lelkemet
gyógyítsd meg, kérlek!

1997.

A MENNYEI KENYÉRRŐL

Kenyérről írok. Az anyagvilág
földjén termettről, mely fehér, meleg,
érezem a friss kenyérnek illatát,
amit Te megáldottál, mert szeretsz.
Ismétlődik az örök vacsora,
asztalnál Ő, az én Mesterem áll.

Kenyér kezében, kehelyben bora,
mielőtt jönne a földi halál.
„Neked adom, nézd az én testemet,
holnap nem mozdul eremben a vér.
Szeretlek, én megmentem lelkedet,
legyen tiéd ez a megtört kenyér!
Piros borhoz hasonló a vérem,
benned válik életté ez a bor.
Isten vagyok, s Te Embertestvérem,
énvelem üjjongsz majd valamikor.
Újra él az „emmauszi” este:
piciny ostyává válik a kenyér.

Meg ne haljak, attól óv a teste,
s örök szövetség közöttünk, a vér.

2012.

HULLÁMTARAJON

Dobban a Föld elfáradt szíve még,
lobban Keleten vörösen az ég.
Rendelés ez Uram, elrendelés?
Hogy dobbanjon Feléd?

Mozdul a Földtest, nyílik a kéreg,
és a nagy vizek zúgva kilépnek,
hullámon kezéd ereje a szél,
sodródik, aki él.

Sikoltva halad a hullámhajón;
ugye Te megkönyörülsz a jón?
A negyedik őrváltás idején,
ott jársz a víz színén.

Rémül a test, zavarodik a Lélek,
halandó testek, ha vízre lépnek,
sorsuk, haláluk mélyre süllyedés,
kezéd ereje : szél.

Közelítség, s egyenlítődik a bárka,
eláll a szél, már nem dobálja,
elül a hullám, hallik mondatod:
-Bízzatok, Én vagyok!

De süket a fül és a Lélek,
tudnak, mégsem hívnak Téged.
Tátva a szája a mélynek odalent,
a szív érzéktelen.

2005.

**GONDOLATOK EGY
REMENYIK SÁNDOR VERS UTÁN**

Tudom! Az Erdélyi havasokban,
havas fehérek a gondolatok.
Közel az Isten nagy titokban,
s a Lélek, mint a hó, ragyog!
Itt az Alföldön, bús, sárga homok,
belesüpped az ember lelke.
Ostoros reggel, sötét alkonyok,
forró napok, verejtékkal telve.
Ha fellátok a végtelen Égre,
keresgélek ottan valakit.
Izzó Napon tűzszarát fénye,
szemem lehunyom, mert megvakít.
Keresgélem - hunyt szempillám sátra
s fáradt lelkem redői között -
Jézus arcát, de egy mozdulásra
ráhullanak a barna, bús rögök.
Mondanék szót, de nyelvem béna,
mióta élek, egy szót keresek,
de mire kimondom, ajkam béna,
mert azt kimondani nem lehet.

1999.

ŐSZUTÓN

Botlok a földnek sárga színén,
s arany sugárral dob meg a Fény.
Szívdobogásom lassú üteme
vályat szállít, kéréssel tele;
virágot vinni a Fénybe Őszutón,
halk kis éneket sügni elhalón,
nyári virágnak menedéket keresni,
mit oly nehéz –tanulni – szeretni.

Lényem az Úré, s minden tettem,
ezüst – fehér lepke lebeg felettem.
És – számon át – a lelkem dadog.
Szikráznak őszi csillagok.

Nagy magányú Őszömben itt lent,
Füst, avagy mély köd beborít,
érthetően megszólít az Isten,
Én ujjongva rettegem szavait.

2000.

HÁLA

Kértem, vártam, követeltem Tőled,
nem tudtam én Isteni erődet.
Hatalmadról se nem volt fogalmam,
szűk ösvényen botlottam magamban.
Szembe jöttél, pici szikrák gyúltak,
le kellene borulni az Úrnak,
megnyilvánult szikráinak láttán,
s széthullani, a nevét imádván.
Aranyszikra, örök mérték ábra,
belefontál aranykarikádba.
Én csak állok, és szorong a Lelkem,
ennyi kincset meg sem érdemeltem.
Vaksi szemmel pislogok az égre,
de a szívem, mintha lángban égne.
Az én szavam az utolsó, s első,
-Áldott, ki az Úr nevében eljő!

AZ ELSŐ SZENT ÁLDOZÁS UTÁN

Lásd, mindig én jövök el Hozzád,
beszélgetni, Te ismerős alak.
Tudom, fényes az ismeretlen orcád,
jól lehet, még sosem láttalak.
Lehet, hogy fehér Fényesség vagy csak.
Egy testtelen, könnyű hatalom,
de valahol ismerősnek tudlak,
mert visszajelzett mennyi alakalom.
Látod, Hozzád mindig én beszéltem,
mert a Te hangod hallanám nagyon,
s most, hogy muzsikás házadba léptem,
repsve várlak a templom padon.
Csengettyű jaidult, s mély csönd lett benne,
feledtem azt is, hogy hol vagyok,
villanó Fény járt felettem zizegve,
éteri nessel, szárnyas Angyalok.

2000.

A KOLDUS KARÁCSONYA

Nem szoktam én lakóhelyeden
Uram enyhet keresni,
de most szeretnék csendesen
Tenálad megpihenni.
Mert megfáradtam – láthatod –
oly hosszú útról jöttem,
pásztor ősök elvénhedt sarja.
Egy csillag áll fölöttem.

Akkorát kondult a harang,
hogy lelkem belerengett.
Véremen átpezsdült a Hang,
hogy ünnepeljek.
Mert ó, Uram, elfeledtem rég,
mi az, hogy ünnepelni,
Karácsony csöndes éjjelén
bölcsohöz térdepelni.

Ó, milyen régen imádkoztam!
Régen, - akkor is kértem-
a legutolsó kincsem dobtam,
tárt szívvel két fillérem.
Ó, utoljára mikor tudtam
zenéjét szép nevednek?
Ó, milyen régen imádkoztam?
- Jézusom, szeretlek!

Engedj oda a fenyőgallyas
ezüstös kék homályba,
apró bölcsohöz -Te hatalmas-,
hol csöpp karod kitarva.

Belül megmoccan valami,
és megsimogat bársony,
sóhajtani, kiáltani.
Gyémántcsöpp dermed számon.

Körül lebeg sok ezüst láng,
átfognak, melengetnek,
Te koldusok Égi Királya!
És én koldusa Szeretetnek.
A szürkeségtől had melegedjem Nálad!
Tedd kis kezéd dermedt szívemre,
s vak szememre , hogy lássak!
Felcsilingel édesen, fájón,
s belehasít a csöndbe,
mély csöngettyű hang,
s a világon mintha némaság lenne.
Felém libeg puhán, fehérén,
s rám lehel a fénylő alak,
és úgy súgja, hogy megértem;
- „Már úgy vártalak!”

Édes, meleg lesz,
lobogó láng, áthat az éltető meleg,
aranyban ég el koldus gúnyám,
míg átfognak meleg kezek.
És gazdag leszek! Olyan gazdag,
amilyen más sem volt soha.
Olyan gazdag, hogy a d a k o z h a t
a Szeretetnek koldusa!

1957.

KERESZT

Alig pulzál, fáradt a testem,
s már a reggel hozza keresztem.
Éjjel még elrejtí az álom,
de a Fényben már megtalálom.
Ő adja fel, mert volt sajátja,
a Golgotáját vele járta.
Elrendelés az, ma már tudom,
hogy elbírom, csodálkozom.
Két lépés, a vesztőhely látszik,
meddig kell még mennem odáig?
Hányszor fogok vele elesni?
Fog valaki, erőm feletti.
Köszönöm a napi keresztet!
Hogy félek tőle, de szeretlek!
A súlyt, az Erőt is Te adtad,
fájdalmas szép, hogy így akartad.
Ma is a Golgotámat járom,
segít Simon, Ő a Magányom!

KEGYELEM

Csönd legyen bennem, tenger mélynyi!
Mester! Te tanítsál meg élni!
Mert lásd, csak éldegél a Lélek,
nappal-éjjel is keresgéllek!
Az átjáró – Földről a mennybe –
zárva van, de kulcsa kezembe.
Szenvedve botlok az Életen,

magány vesz körül, de félelem
nem közelíthet, a kulcs ragyog,
és már nagyon fáradt vagyok.
Küzdelmekben elfárad a szív,
kितartok, míg hangod haza hív.
Sánta lábon táncba ránt az Élet,
kell a tánchoz kegyelmed, mi éltet.

ELALVÁS ELŐTT

Már alkonyodik, futások véget érnek,
Atyám! Szeretsz? Ó, tisztogass meg, kérlek!
A szent forrásod vizébe ültess engem,
és engedj benne „kicsinyég” megpihennem!
Aztán emelj, és tégy engem a partra,
majd legyen úgy, mint szent lényed akarta.
Tiszta gyolccsal főd be fáradt fejem,
én , mint kisgyermek tűröm csendesen!
Nem kapálódzom és nem sivalkodom.
Boldog leszek a kezedben nagyon!
Oly kicsi leszek, álmos és védtelen,
Ó, ne engedd el akkor az én kezem!
Tartsd takarómon, hogy a fehér selyem,
legyen megáldott és rezzenéstelen!

Fáradt arcom a Fényedbe tartom,
mindegy éjjel lesz, reggel vagy alkony.

ÚJÉVI KÉRÉS

Földbe a Fagy fehér foga harap.
Küldd el a Fénnyel a Te sugarad!
Ma minden zugba új szelek fújnak,
Ó, Te hatalmas, küldj nekünk Újat!

Látás-erőbe becsomagolva,
hogyan lehessen a Lesz és Volna!
A vágy vonalán futva egy legyen,
Földi látásból égi szerelem!

Földi lábbal az ember, ha váltott,
láthassa végre az Igazságot.
Égi és Földi Igazság csak egy,
egyetlen érték van, a Szeretet!
Föld forgatagában az érdek üvölt,
segíts, hogy szépüljön újjá a Föld.
Kezdd megbontani a közöny-csomót,
küldj nekünk rezgést, Tetőd valóát!
A Te kenyeredből és borodból adj,
nyiss meg nekünk Lélek-határokat!
Új szikrát csiholj, a Teljességet,
s taníts meg jobban szeretni Téged!

GYERMEK

Bújócskát játszom Fénnyel és Árnyal,
közösködöm a színnel, homállyal.
Fölöttem ragyog a Napkorongod,
kisgyermek vagyok, butácska s boldog!

Elestem, lásd sebes a térdem,
segíts Mesterem haza érnem!
A kapu tán már nincs is messze,
de nekem mintha távol lenne,

mert nehezet játszottam, s fáraszt
tarka rétje a nagyvilágnak.
Azért –látod – kicsit megállok,
s panaszkodom, hogy itt fáj, s ott,

ahol a tarló megsebezte,
segíts nekem, míg haza menne
gyermeked, aki sápadt, fáradt,
ha majd csillag gyúl, megtalállak.

NAGYSZOMBAT

Szombat. Még a feketék a leplek.
Semmit a szívnek, sem a szemnek!
Mozdulatlan állókép az Élet,
kérdézi értelmem: - Még élek?
Szabályozott a szív - és az ér verése,
Élet, de nem Élet az mégse...
A Tavasz is tompa, szürke lett,
ezt is Te adtad, ezt az életet.
Imbolygó lelkem a kérdést járja
körül, hogy a választ megtalálja.
Élet. Hiszen az csak állapot,
Terved szabályos szobra vagyok.
Csak makett, utalás a Teljes Egészre,
kiröppentettél Tőled a Fénybe.
Kis reménységet adtál kezembe,
vársz rám, amíg félve, sietve
a kapudig újra merészkedem.
A Lélek sóhaja ez: elmélkedem.

MÉG UTOLJÁRA

Még utoljára a Fényben megállni,
mély hegedűm húrján elmuzsikálni,
ami sejtjeimbe égett a világról,
hogy kiáradjon a muzsikából,
ami szint lényegít a Térbe a Fény,
kószálni virágok holt mezején.
Hogy az se fájjon, ha fonnyadt a szírom,
átlépni fájdalom-árkon, sírokon.
Még utoljára kacagni egyet,
simogatni, hogy nem a bőr felelget.
Melegedni még meleg Nap-tűzben,
játszani, amit álommal űztem,
ismételni – vissza – ujjongva, fájva,
mit szó se tud, a szív némasága,
mely oly mély, hogy a halálnak felelget,
még utoljára megmártani a Lelket
Léte vizében, de nem halottan,
látni lelkeket, kire hatottam,
mély hegedűvel együtt zokogni,
mindent elvinni, meg itt is hagyni.

TÁVOLODOM

Járkállok, a még ajándék őszben,
levelek aranypénze hull előttem,
surrogva egy új helyre szállva,
mintha mellettem valaki járna.
Dobban a léptem, vagy a szívem,
Ez még az Élet? El se hiszem.
A sárga szín már arannyá válik,
csupasz fák közt járok halálíg.
Ha majd tetőz az örök óra
halkan pulzáló nagy mutatója,
én is levéltelenül, pőrén állok,
fosztott fa , ki egyszer virágot
azért bontott, hogy szépség legyen,
a folytatódó Élet-szerelem.
Körül ölel a csönd sima karja,
tudom – a hatalom akarja
elmagyarázni, amit nem értek,
arany pénzzel fizet holt levél élet,
szépségével és tűnő, halk zenével
távolodom. Bár mit se mondtam még el.

KÖVETVE

Veled megyek a kövecses ösvényen
meredek úton, felfelé a hegynek,
mezítlábadból kicsordul a vércsepp.
Ki segíti vinni a keresztet?
Kíáltok én, szavamat megérted
arámi nyelven, avagy magyarul

s a súly alatt roskadozik a lépted.
A sziklakőre a verejtéked hull.
Botlok utánad, hátha elérlek,
a távolságod fáj irgalmatlanul.
Hús kezem tenném a homlokodra,
az én verejtékem is egyre hull.

Mit tehetek a magam erejéből?
Én is lerogyok már a homokba,
jutott nekem is sok a szenvedésből.
Lásd megsebzett, mennyi tövisbokra!
Téged is körül fog tövis, kő folyandár,
Te egyre fáradtabb vagy, s véres,

erőd veszted és én kiáltozom Hozzád.
- Ó, ki bírná el a Te szenvedésed?

TÜKÖRBEN

Kerek tükör lóg a falon,
befogja óaranyból ráma;
éles Fény jár sima lapon,
elé állok sötét ruhába.

És visszanéz idegen arccal,
kiról úgy tudom, Én vagyok,
találkozás örök magammal,
súlyos , figyelő állapot!

Valahol ezt az arcot láttam,
tán még mielőtt megszülettem,
karcsúan, és fehér ruhásan,
de azóta már elfeledtem.

Ó, m'ért feledékeny a Lélek?
Hogy otthagyja a Lélek-térben
a lényegét – S mi a lényeg?
S tükör-arcomtól félve kérdem.

Az Élet parancs. Próbátétel.
Esély örök megmaradásra.
Nagy küzdelem árnyal és Fénnyel,
mit a Lélek muszájból vállal.

Nézem az arcot, szelíd, tiszta,
és döbenten felismerem;
Jézus arcára vélek vissza,
s benne ragyog, az én szemem.

AJÁNDÉK

Télben, életteremnek idejében,
időm fehér decemberében,
mikor havas már a fejem,
hiún feketévé teszem.
Élettükrom kezemben tartom,
s rémulten látom az asszony-arcom,
hogy Én vagyok itt a tükörben,
sápadt voltam – Ó nem tündököltem –
Mindig a színem és formám
tükröződött a jelenem dolgán.
A fáradtság és esett alázat
vetített képet, hogy hűtsön lázat.
S most, hogy az arcomon lázrózsa ég,
sírva könnyölgök Tehozzád még.
Földbarázdás lett már a bőröm,
de Te megengedtél addig nőm,
hogy folyton változó formám mellett,
megéljem a nagy Élet-szerelmet:
amely a nyugalom, édes , tiszta,
visszalátok a rég álmainra
mikor még boldogságot vágytam,
és eltáncoltam piros ruhában
a vágyakat is , melyek messze
hosszú ujjal nyúltak szívembe.
A barázdás arcomat figyelem,
minden ránca egy-egy kegyelem.

MÉRLEGEN

Nagy zimankóban, hol fagyott a hó,
áll egy madár, parányi álmodó.
akkora mint egy csecsemő ököl,
cérnaszál lábán megdermedt a bőr.
A tolla csapzott, a feje csupa dér,
azt kiabálja: - Kicsit ér, kicsit ér!
Álmodja tán, hogy áll egy serpenyőn,
kis szíve kincsét méri reszketőn.
Mennyit érne, ha dallá érne fel?
És kiabál, s úgy tudja, énekel.
Kis lénye borzong, belepi a dér,
áll a mérleg: -Kicsit ér, kicsit ér!

FELAJÁNLÁS

Kereszt készül nekem, hogy értsem,
hogya mi az Én Földi küldetésem.
Ma vagy holnap rá kell majd lépnem,
mezítelen, és törött vállal,
teljesítsem hát mind, amit vállal.
Ajánljam fel a verejtékeim,
a sebeimet, s a szenvedésem.
Közbe nem is szabad sírni,
csak a magam terhét kell vinni.
A Názáreti minden terhet
vitt, hogy elvigyen minden Lelket,
akikért jött nagy áldozattal, ...
hát számoljak Én önmagammal.
Tunya vagyok, oly szánalmas, gyáva,
de felajánlok mindent, mi fáj ma.
A véres arcú nagy magányom,
magam vagyok a nagyvilágon,
körül némaság Golgotája,
s nem csak az Én sebem fáj ma.
Ügyetlenül, botladozva lépek.
Ó, áldd meg Mester a szenvedésnek
keserű, véres Földi dolgát!
Felajánlva kiáltok Hozzád.

VONATRA VÁRVA

Színtelen, Fénytelen,
fakó kis Életem!
Meddig lehet? Meddig lehet
araszolni lépteimet?
Ó, tudom Én, hogy elmegyek,
mert nem látom a lényezet.
Rügyet se látok a fákon,
csúfol , és elhagy az álom.
Hóvirágok ruhája hol lebeg,
havas szívemmel úgy lépegetek,
hogy nem bólínt tovább,
s megfagy körülöttem a hóvirág.
Már készülök, már készülök
kuckómnak legmélyén úgy ülök,
mint aki rég a vonatára vár,
látom , hogy már a jelző is áll.
Jelez, nem piros, fekete,
Én Isten árva gyereke.

Utazom.

HIT

Anyaggal rögzítetek gondolatokat.
Tintával, papírra szófoszlányokat,
s zene töredékét, mely nem Földi,
áthat rajtam, s attól tündökölni
kezd a szürke közegben a lényeg.
Reményem vagy, én csak abból élek.
Míg a szakadék fölött lebegek,
megtart kezed, az a szent Szeretet.
Biztonsága tárt, és magához emel,
anyag-betűkkel hogy mondjam el,
hogy béke, és biztonság derűje,
vagy némaságban a Lélek hegedűje
felsikolt az öröm felsőfokán.
Ekkora ajándék csak egy van talán:
amit belém rögzítettél, a HIT.
Köszönöm a Te kegyelmeid!

ÉLETÁLOM

Kint rideg ősz, mint énbennem,
hasábot kell tüzemre tennem;
mert a parazsak elhamvadnak,
már előre látom annak, lelki tűzhelynek
ásítását, - mellette didergő lázát,
fázó lényemnek, amely dermedt,
Küldjél Mester életszerelmet,
alvó parazsam, hogy kigyúljon –
élesztgetem erősen – fújom,
hogyan felfűthessék újra lángját,
érezem, hogy reménység jár át.
És elrévedek és visszanezek,
s képet vetít a Földi élet.
Azért volt parázs és zsarátnok,
mert rádobáltam minden álmat;
a valóság selyem ruháját,
az álomnak melege járt át,
Mindent emésztő meleg lángnak
és elégett a boldogságnak
a vágya is. Tüzem elhamvad;
Mester, ha kérhetek magamnak;
segítsed a tűzhelyem égni,
a lelked közelébe élni.
Arra taníts, hogy a parázson
megújuljon életálmom!

SZILÁNKOK

TERVEZETT UTÓDLÁS

Idősodrásban mennyi sorselem –
Hová sodródsz magyar nemzetem?
Hány iránytábla! S hány utat ígér?
Megszenvetél már (el)tévedt utakért?

Útvezetőiden hatalmas mámor!
Indulsz, s nem látod az erdőt a fától:
amelynek csúcsán szarkák csörögnek.
Ki igaz fia a magyar rögnek?

Ki lenne méltóbb, aki jól vezet?
Ki a tisztább? S ki a vétkesebb?
Mint eső után nőnek a gombák –
ebbe rokkan bele Magyarország.

Sok a tervezett országutódlás!
Pártok harcában sorvad a hajtás:
nemzet fájának üszkös ágain,
károgó varjak sötét szárnyain.

Viszálykodás van, sok erkölcsi pör:
a Teremtő majd új utat söpör!
Utat söpör, mert rajta van keze –
Le ne vedd róla Magyarok Istene!

Szólít a hűtelen, pártos néped,
Te a kezdetnél egyszer – ígérted!
Vétkeinkért, bár sokat szenvedünk,
adj jó irányt, és áldd meg nemzetünk!

MÁTYÁSI JÓZSEF EMLÉKEZETÉRE

*„Verseim, amikor juttok szabadságra,
menjete el Magyar és Erdély országára!”*

Mielőtt elmúltak még a földi lázak,
versekkel üzentél a Magyar Hazának!
Tolladba szavakat a Teremtő adta,
s azok ura voltál, s egyszerű parasztja.
Mélyről jött hangommal messziről idézlek –
/Lelki rokon, kicsi, itt felejtett Lélek./
Hangodnak zenéjét, összegyűjtött mézet,
vallom és mívelem, én is mesterségét –
Ki, ha imádkozik, azt hiszi, hogy versel,
megszólít, hív, tanít szellem szerelemmel.
Míg Te visszafelé, én a mába látok,
te álmodsz, én látok igaz valóságot.
Az álmod szebb vala, az enyém nehézkes,
mert az álmok szépek, de, ha most felébredsz,
milyen verset írnál? Gyászéneket, vagy dalt,
látva, körülötted dőlni készül a part,
erdők száraz fáján ott huhog a bagoly,
alkonyodik – s hallod: ember sír valahol.
A mának embere, ki magasba rakta,
mint madár a házát, s most házának rabja.
Míg hamis kincsekből börtönfalat ácsol,
még fogalma sincsen a szent szabadságról.
A maga tükrében az arcát se látja,
homályos szemével Istent se találja.
Már lélek fényében onnan, tisztán látod,
Hallgassa meg az Úr paraszt „Miatyánkod”!
Mert a Teremtő, ha szólni hív valakit,
hatalmasat alkot: „Semmiből Valamit!”
Teljesítve kérést, igaz földi vágyat,
ahogy mondtad: „Aldás, békesség e háznak!”

IDŐ - SODRÁSBAN

Bölcső e bolygó, forog tengelyén,
rajta az ember a védett helyén.
Teremtő Úr! Akié e bolygó,
s kié az Ember, - a hozzád hasonló –
aki nélküled egyet se léphet,
hisz erődtől mozdul a test, s a lélek!...
Figyelj ma ránk, kik Tőled kérünk,
mert itt a térben , ahol élünk,

köztünk hazugság mételye forog,
s betörik házunk gyilkos farkasok.
Elfogy a Hit, és – félő – a kenyér.
Te tudod, hogy az Ember mennyit ér.
Erődtől fordul e homok bolygó.
Tudod, az Ember – hogy – mire méltó!
Boldogulásra és megmaradásra,
s arra, hogy mi a Lelkének vágya.

Adj tiszta búzát, szőlőt, s kenyeret,
s ami hiányzik: sok Szeretetet!
Ó, add meg néki mind, ami szép.
Adj imádságot, szerelmet, s zenét!
Védd meg törvényed! Fogalmazz jogot,
erkölcsét neveld, időt adj, s Napot,
melyben az ember a Te szívedig nő,
s áldott lehessen e szikár Idő.

2018.

KÖLTÉSNET NAPJÁN AZ IRODALOMRÓL

A világ arca kékre torzul,
kinézek e lüktető korbul,
megbámulom tarka ruháját,
láncon ugató pénz kutyáját.
Vén, kemény arcán a könnyeket,
kopogó, mély morse jelet.
Figyelem arcodat kis hazám.
Szád, ma már korlátolt lett talán?
Most, itt, a tarka nap alatt
mit szólsz, amikor van szavad?
Te is a test himnuszát mondod?
Korlátolt lelked attól boldog?
Hat-e szavad a lélekfűbe?
Hangod, a csipkebokor fűstje,
hirdeti –e , mit vágy a Lélek?
Mondod-e vágyad? Szenvedésed?
Van Istened, kihez beszélhetsz?
Vagy benned „korszerű” a Lélek?
Nézel avarból fel a Fénybe?
Kinek szól a szíved verése?
Míg nyegle a hajlam test igény
korhadt ág úszik víz színén,
Növő hajtások bimbaja mérges,
a Lélek anyag durva, kérges.

Tudással edzett új fémtorok,
az Írástudók és Lektorok
dicsérgetik a Mammon szavát.
Nem fertőzött meg e világ?

Mit mond a szavad, ha tiszta szó?
Ha Hittel, Reménnyel biztató?
Rejt-e az árnyék birodalom?
Élsz-e még Tiszta Irodalom?

2016.

KÖLTÉSZET NAPI ÜZENET

Új Időzóna, - elfordult a régi.
Tanul az Ember, - szeretne „Élni”!
Ünnepet nevez, a szónak napja az,
legyen értelem, a szó, s a szív szabad!

Megérteni is, mit „Életnek” nevez,
az IGAZSÁG és a SZÉPSÉG napja ez!
A beszélők közt én is egy vagyok,
alapállásból, néhány szót szólhatok!

Dolgom: hirdetni Hitet és Örömeket.
Beteg a Világ! Vakki és beteg.
Homlokomra a szó versben van írva,
mit újságszélre , és nyomda papírra

hangjegyeimmel most lekottázhatok.
Én, ki a mély muzsikása vagyok!
Holnap elmegyek. Tudom, időm véges.
Öröktől üzöm én, e Mesterséget!

Lehet, szerszámom, a tollam leteszem,
váratlanul, s talán rövidesen,
de a rám bízott szókat még átadom,
szívritmusán szól a Költészet Napon.

„Az Idő tengely forgása nem határoz,
igazodjatok a régi útszabáshoz,
melyben az ember, mint a gyerekek,
úgy játszott, ölelt, és úgy szeretett!”

A „Határtalant” úgy járjátok, mint erdőt,
s HITTEL, REMENNYEL várjátok Jövendőt!

2018.

MÉGVEREM A PÁSZTORT

Darócruhás, bocskoros sereg
a Duna mentén egyre ázik.
Borús az ég fejük felett,
mennek, s nem jutnak el hazáig.

Fölöttük a beborult égnek
felhő darabja esni készül,
s valami halk, bús őszi ének
hallik összebújt seregéből.

Zúgás, imádság, vagy szitok,
ki közel áll, csak az érti,
a redős, bús homlokok mögött
feszülő szó erejét mérni.

Hiába volt hát Dózsa „trónja”?
Hiába új „Canossa járás”?
Most új törvények alkotója
Újabb sebekhez kitalálás.

Gerincroppantó szenvedésből
felemelkedni készült éppen,
a tömzsi , kis szelet kenyérhez,
jogot formálni földön-égen.

Kérges kezeket összefogta,
újabb erők fognak majd nőni!
Ám ítéletét elharsogta
korunk szülötte; új „Werbőczi”:

-nyomakodjatok le a völgybe!
Furkósbotom közétek vágom!
A kizsigerelt magyar földbe
mag kerül úgysis, bármi áron.

Az „aratás” úgysem tiétek!
Csak az adója, mint ahányszor.
Ti! Élhetetlen parasztsorda!
Most megverem a pásztor.

Így majd szétszéled bomlott nyájad,
úgy terelem, ahogy kívánom!
Most másik bojtár kell a nyájnak,
nehogy egyszer nagyot kiáltson!

Mi közötök, hogy fejeteknél
az ítéletet már kimondták.
Adót fizess! maradjál ennél,
és nemzz ugyanilyen utánpótlást!

de a leperdült kalapok alján,
mint őszi búza , válasz érik:
- Bocskoros had a Duna mentén
már nem lesz néma véges-végig!

Eleget hallgattunk már eddig!
El kezd a tett a szívben nőni.
harsogva kiáltunk most ennyit:
- Ne bánts a pásztorunk! „Werbőczi”!

Mert most szűkölve, összebújva
körmönfont terveidről félünk,
de ha megindulunk egyszer,
a Föld fog megindulni vélünk!

1995.

LEVÉLFÉLE EGY POLITIKUSNAK

Megszólítja cseppben a „tenger”,
melynek tömege most nyugodt.
Beszéljünk ember és ember,
Ön, munkások és koldusok!
Dőljön hátra hanyagul székén,
cigarettaáztatva, kényelmesen.
Az első szó mindig a népé.
A válasz az Öné legyen.
Kinek milyen az értékrendje,
legyen aszerint tisztelet.
Ne ellenséggel nézzen szembe,
legyen irány a becsület!
Ön minden tények ellenére
azt állítja, hogy: jót akar.
Mégis konkolyt hint a vetésre,
amely keresztény és magyar!
Ne vegye Ön vádaskodásnak.
mikor a szabadságról „papolt”,
társaival a börtönrácsok
lelket béklyózó öre volt.
De az IGAZSÁG és a SZÉPSÉG
a kereszténységből származik,
s a haladás és a reménység –
Ön nem értheti – élni tanít!
mert fel sem foghat nemességet.
Önnek idegen ez a fajta:
mely eltúrta arcul ütését,
de legyen az Ön lelke rajta.

Madárként szállt a kősziklára,
és itt-ott belecsipeget,
de kősziklán áll annak háza,
akit legyőzni nem lehet!
Bár lehet krózusul ígérni
Hazát, mely majdnem elveszett,
de megveri az élő ISTEN,
ki a háza ellen vétkezett.
A szeme – talán – meg se rebbent.
-A sok korlátolt sérteget.
Akiket még a múlt se rettent,
nem bírom el e réteget!
Ezek nem itt a Földön laknak,
szárnyaszegetten csak topog,
de e keresztény világnak
én nem sok jövőt jósolok.
Én világom, s az ő hazájuk
egyre jobban távolodik,
sosem látott az ő királyuk,
bár – lehet hogy – uralkodik!

2007.

MÁTÉ ELHIVATÁSA

A Mester elhagyta a mezőket,
az ösvények keskeny szalagjait,
hol ürömfüvek szegélyként nőttek,
s az illatos cserjék virágait:
Tömeg hullámozott, adtak és vettek.
A várostéren tetőzött a lárma.
Zöld s vörös köntösök váltakoztak,
megvillant köztük „fehér” ruhája .
Egy barna asztal állott közepén,
azt körülfogták, hogy alig látszott:
a mérlegen ezüstöt mért éppen
egy ifjú, a pénzváltó, a vámos.
A hátvonala tartásán látszott,
hogy a nagy törvényt biztosan tudja,
és ismeri jól azt a világot,
amelynek széles, könnyű az útja.
Valahonnan azt érezte: látják,
és kezében megbillent a mérleg.
Valakinek a „fehér” ruháját
látta, s az a szemébe is nézett.
Arcát pilleként érintette,
oly simogatóan, mintha hívna.
A mérleget vissza is tette
az értékeket jelző papírra.
Elgondolkodott, és mintha félne,
s restellte, hogy eddig nem tudta:
az ezüstről, hogy nem az az érték,
s hogy nem ráépül a lét alapja.
Egy pillanat se kellett, hogy értse:
Ó, kapzsi, Én! Törtető, ostoba!

A vak, rossz Élet következménye
a Haszon, a lét legsós foka!
Akkor a „fehér” ruhás halk hanggal
szólt, s a zsvaj fölött átlebbent.
Máté felállt ott, a pillanatban,
mikor hallotta, hogy : „Kövess engem! „

Ha tégedet is e pillanatban
a hívó hatása megszólítna,
letennéd-e, ami van a kezében
az értéket jelző papírra?
Azonnal mennél? Vissza se nézve
otthagynád-e a kincsed, mi drága?
Mindent és mindenkit elhagynál érte
és elindulnál az Ő nyomába?
Bár nem Ígéretet Ő Boldogságot,
lehet, elvesztet, ami most éltet,
de azt a kincset megtalálod,
amely az aranynál többet érhet!

2104.

AZ ÚJ TAVASZ

A mostani, nem méltósággal
jött, ahogy vártam volna én!
Nem szerényen, „kékibolyásan”,
kölyök tavaszként jött felém!

Kockás kabátka bő divatja
a szél sem fújta s lebegett,
papírból volt a kalapkája,
tán csekkfüzetből lehetett!

Néztem csodálva a nadrágját,
gyűrött volt a sárga selyem.
nem az áruházban vette,
talán – valami – más helyen.

Oh! Zsibvásárból áll az ország!
Ott vehette: adok-veszek.
A nyakkendője sárga csokrát
láttam, hogy: milyen egyveleg.

Hol a kölyök? Ez a ruhája
nyakát behúzza reszketett,
de hisz ez a csomagolása!
A LÉNYEG! Vajon? Hol lehet?

A LÉNYEG, REND, és EGYSZERŰSÉG!
Tiszta szemek, és tiszta szó!
Kölyökhatás, az indulás még,
a kezdésnek tudható!

Szólt tovább a nádi madárka,
a Föld édes párát lehelt,
szakadt volt a kockás kabátkája,
de a Reményről énekelt!

2002.

BIZALOMMAL

Szólhat-e hozzád a Testvér?
Aki megmaradt csak csenevésznek?
Mondjad! Ugye szívedben érzed
még a szépet?
Ugye a kemény regulában,
ahol vigyázban áll a szív és az ész,
néha megérezed a tavasz erdők
lehelletét?
Ugye, az Embert is látod?
Testvér gerincén az ív hajlatát?
Ép még a régi világod
annyi bús repülésen át?
Ugye tudod, nem örök a fájás?
Vajúdó Időnk megszüli a Rendet.
Az össze-vissza profán kiabálás nem zavar,
míg rendet teremtesz?
Sok kízó éhség kíséri az Istent.
S Te vagy az idősebb Testvér, tudod!
E huza-vonás paraszti családban,
ne add el „elsősülötti” jogod!
Mi üzenjük a barázda mélyről:
sok durva kezű, tiszta szívű testvér.

Ember választó, rideg messzeségből,
Neked, aki Megváltónk lehetnél!
Nem párt vagyunk,
csak a Te nagy családod.
Hitünk, Reményünk, Erőnk mind tied!
És teljesülhet a Te titkos álmod.
Nem is az ész, csak a szív érti ezt.
Úgy tedd a dolgod a széles mezőn,
ahogy ledőlnek ritmusra a Rendek,
s kalap levéve néz a csenevész testvér csoport,
ha rendet teremtesz!

1989.

DEMONSTRÁCIÓ
(Új időknek új szavával)

Paraszt had ösztövérlóval.
Megjött az olvadó hóval.
Kicsi sereggel csupán,
Tél után, fagy után.

Szántóföldi utak szélén,
egész ott, az ezred végén,
szolgaságból már kinőve,
bocskornak látszó cipőbe,
beledagadt, fáradt lábbal,
reménykedve, hogy kilábal,
sárba ragadt szekerével,
örökös parasztréménnyel.

Megszólítani, ha lehet,
ember lakta „mennyekeket”.
Bársonyszékig hat a szó?
Aki EB URA FAKÓ.
Ugyan vajon idelát?
S hogy: meghallja a szavát!

Az Idő már elmaradt,
hogy szolga volt a parasztr!
Tinektek nem tartozunk,
adópenzt sem adunk.
Mi adjuk a kenyeret,
bankszámlátok sosem lesz
parasztr verejtékből gyúrva.
Gondoljátok csak meg újra!

Hány bőrt húztok egy rókáról,
hogyan rendelkeztek sorsáról.
Akik bízva vannak Rátok,
kik érzitek az országot?

Nem vesszük le kalapunk!
Ti elvesztétek, mi adunk.
Beszéljük meg, együtt, szépen,
emberekhez méltó képpen.
Nem kaszával, meg kapával.
Új Időknek, Új Szavával!

2000.

A NÉPLÁZADÁSA *(demonstráció)*

Lassan vonulnak fáradt seregek,
azt Hatalom, ezt Sorsa verte meg.
Jogért, kenyérért tüntet most e harc,
mindenki arca kínozta Krisztus arc!

Nem emeli fel senki a fejét,
mindre rászabott ez a szenvedés!
Időtelen e lassú vattatás,
Éhség, alázat, vad ostorcsapás.

Törik a pálca, ítélnék jogok,
a Nép azt vallja, én Király vagyok!
Az én atyám az Igazság, a Jóság,
még nem tudják, a Harc az adósság!

Nagy a tartozás, nagy a vállalás,
sejtik, hogy lesz újabb kínzatás.
Ha nincsen felelős, ostoba a tett;
kiálts Pilátus az Ember felett!

A lemondás, a porba hullatás,
keresztfa után lesz majd feltámadás!
S ha az Igazság szépség lelke győz,
kövek nyílnak a bezárt sír előtt!

És győztesen, bár sápadtan kilépnek,
kiket temettek, s akik még nem Éltek!
Ó Lét vagy Élet, Egy az nem lehet.
A Jóság győz majd a gonosz felett.

Csak Ő általa győzhet minden harc,
az Ember arca képmás, Krisztus-arc.
És a tömegben velük imbolyog;
Egy az Atyánk, Testvéretek vagyok.

1997.

VÁSÁRBAN

Zsibongó méhraj, emberáradat;
nem érthetők a kapkodó szavak.
Az egyik ordít, török mézet árul,
szemtelen veréb száll le a fárul.
Ugrál vele, ha leesik egy morzsa,
hatalmas zsákot cipel egy szolga;
áru van abban, ami eladó,
és reklám áron kikiáltható.
a sátrakon túl lókupec lehet,
fénytelen szőrű kis lovat vezet.
A ló csak lépdél, oly mindegy neki,
kié a kötél és ki vezeti!
Szemben egy ember, kalap lehúzva,
a kupec elé kilép az útra.
„Folytassuk hát az alkut; a gebe,
úgy ahogy mondtam, értéke , fele!
A kupec kiköp; itt van a kezem!
Jó sora lesz, én zabbal etetem!
Nyújtogat piszkos, szőrös kezet,
én megveszem, s áldomást Te fizetsz!
Röhög a kupec, a ló felnevet,
Pegazus voltam, most gebe leszek.
Amíg nevet, kihullik a könnye,
Fel áldomásra, sintérre, örömrre!

A tömeg zúg, egy kiabálja:
- eladó lesz a vásár nemsokára!

2006.

GYÁVASÁG

Vízbe fúló testnek lomha moccanása,
megkísértettek megalkuvása,
lángban égni hagyott Lélek nyögése,
a Lét egyre halkulóbb szívverése.

Durva láb lépte roppanó gerincen,
éhínségben belenyugvása Nincs –en.
A szabad lélek verése bilincsbe,
poklok tüzére dobott lélek kincse.

Gyávaság! A bitang, s bűn követése,
Szépségnek semmivé összetöretése!
Ó, szegény Magam! Magyar, kis nemzetem!
Mond, mikor lesz bátor, s szabad
felemelt fejed, s fejem!

2006.

ALKU

Vártak az emberek lent,
a völgyben, hűvös árnyban,
könnyű, piros ruhában.
Új lázat, új szerelmet
kínált új remegéssel,
és új Himnuszt kerestek
mélységes feledéssel.
„Jó kedvet és bőséget” –
mit a régivel kértek,
a nagy lehetőségek
hangjára cseréltek!
„Balsorsuk”, s megtépett
Hitüket ott hagyva,
új ajándékot kértek
akarva – nem akarva.
Nagy bőséget a testnek,
(a test örökké éhes)
„egy tál lencsére” lestek,
s eladatott a Lélek.
Első szülötti jognak
eldobva drága voltát,
élet urai voltak,
lettek belőlük szolgák!
„Piros” ruhában táncolt
az új Tavasz vidáman,
éles szél fűtta: kár volt,
mert Fagy marad utánam!

2002.

TRIANON UTÁN

Maradhat ez így? – és így maradt;
csonka teste az erős, a szabad
életterünk, a szent, gazdag, nemes
hányszor ítélték úgy, hogy elveszett.
Gonoszokkal dacolva talpra állt,
legyőzött sebet, árulást, halált.
Nem béna az, kinek a lelke ép,
aki bizonynal hordozza hitét.
Csak teste csonka,
huncutok eladták,
és elveszett a szellem, a szabadság!
De mint kenyér, a töretlen, szegett,
Ugyanaz még, bár sokfelé esett.
A nagy részek hány kis morzsára estek,
és új anyagba „új” lelkek születtek.
Testrészei külön úton járnak,
kiket mondanak: „a Haza fiának” !
Titkon hordva pengéjét a kardnak,
nem védeni, csak győzni akarnak!
Kellene: te szent, te összetépett,
magyar Haza megvédeni Téged!
Nem golyótól, nem kardtól, kaszától,
de a hűtlen széjjel szakadástól.
Széttépetten! – Ha már így is maradt,
csonka testben is legyen szabad.

2013.

SZÉKELY PANASZ

Ugye? A faragott kapuk mögött
a szívekbe most harag költözött?
Sebes folyóként, mely ha megdagad,
soká kell rakni rá a gátakat.
Soká tűr, egyszer haragszik a székely.
A régi bánata sem múlhatott még el!
Idegen hely saját hazája földje,
idegenül kell lakni örökre?
Édes a nyelvünk, magyarok vagyunk!
Nem beszélhetjük, sírva hallgatunk.
Keserű könnyünk befelé folyik,
hangunk nem hallik, csak a Marosig.
Türelmünk lassan haraggá dagad,
s már kasza villant Kolozsvár alatt!
Jogos haraggal azért harcolunk,
magyar a nyelvünk, magyarok vagyunk!
Az „édes” szót mondhasa gyermekünk,
s e szóval vessék meg a fekhelyünk!
Az idegen nyelv átok lesz a szánkban.
Nem jövevények vagyunk a hazában.
Az imádságból káromlás ne essék!
Az anyanyelve az embernek szentség.
Lehet rabság is fekete kenyéren,
de elhallgatni gyávaság és szégyen.

1997.

HALLÓTÁVOLSÁGON BELÜL?...

Egymást érintő ágak égre feszülő íve,
mind , egygé vált kereszt jegyű formák,
s pendül a fagyban fájón kifeszítve,
ez a tavaszban is vacogó ország.
Jéghuzalok visznek vonalkódokat,
szavakkal rakva a láthatónak ágát;
madárlépteken biccenő gondolat,
elérje az Úr hallótávolságát?
A betűvé vált Ige rejtett könyvén,
vajon nyílik-e a lefagyott zár?
Tűnő árnyaknak változó földjén,
hol most jogart fogni készül a *király* –
Kinek fogyott alattvalói száma,
(a meglévő is mind lényében beteg).
-Jogara a rőf, pénz a koronája,
és a látható ösvény is elveszett!
Most nyílik fel a könyv, pattan a zárja,
a lelkire ráfagyott közöny alól
meghallja-e a Földnek új *királya*?
-Hogy hozzája most az Úr szája szól:
„Indulj hát, *király*! Nem vagy Te dőre,
csak az időd, ez a piszkos szürke kor.
Lámpásod nincs, hogy mennél hát előre,
mint fáklyás ősök rég, valamikor ?
Az okos, józan és hideg sas szemed
megromlott régen, már nem a Fénybe lát.
Hogyan vezeted a tévedt népedet,
ha nem hallod meg az Igazság szavát?
Jaj, azoknak, kik gonosz törvényt hoznak,
és sanyargató rendeletet írnak.

Hamisítói Igazságnak, Jognak,
szolgái fémnek, szolgái papírnak.
Nyisd ki füled, időmben mi se késő,
tebened tükröződik ez a kor,
sikered diadaláért – mi most fénylő –
én elszámoltatlak majd valamikor!
Indulj hát, *király!* Rád bízom a népet.
Nyissál élő hitet, úgy őrizz meg hazát!
Teremts virágzást, lényegemből szépet,

S dőlni kész országodnak Feltámadást!

2006.

SZÜLŐFALUM

Izsák; keskeny út, homokos part
régvolt tenger kiszáradt helyén,
csigatestek a tenger homokban,
hol sárga hullámokat ír a szél.
Síkság. Arany-zöld szőlők és dombok,
homokot megkötő akác-gyökér,
nyugalmat ringatnak a lombok,
alszik a múlt az eperfák tövén.
Új ábrát írtak a homokba,
az ezer ujjú Idő-kezek,
új álmodt a Lesz s a Volna,
új vágyat, erdőt, s új Embereket.
Új rezgések és új Erők hatnak,
új formát, új szint ér a Fény,
új Lét-formák élni akarnak,
és velük élni akarok Én!

Széles utcákon botlik a lábam,
kertkapun egy orgonafa kinéz,
felismerem egy most nyílt virágban,
amit az anyám öntözött még.
A mezőkről nem jön szénaillat,
vad benzinszagot kavargat a szél,
a kisajtók zártak, nem nyitnak,
mögölük hideg fuvallat ér.
A Kolon-tó békakarneválját
hallgatom - az tán a régi még –
s mélyre zárom szirén-hatását,
az örökre letűnt Lélek-zenét.
De mikor –kristály alkonyatkor -,
az Ég fehér villogást bocsát,
újat és régít megértek akkor,
m'ért váj új csapásba a világ.
S vele sodor új útkeresésre,
és vele együtt vágatni a vágy
mert még az Életnek hull a vére,
abból születnek új Harmóniák.
Pillámon egy kéretlen könnycsepp,
súlyosan és váratlanul megül,
-motor-zúgások törik meg a csendet –
köszönöm, hogy kaptam örökül
a változásból bontakozó Szépet,
újat termőt, ki régít sosem un,
s dadogva vallom, míg élek,
Ó, hogy szeretlek szülőfalum!

IDŐVÁLTÁS

Még nyújtózik a Fény finom szálón,
kapaszkodik a Lélek-levél a fákon.
Zajok öltöztetik fel a csendet,
ökörnyál úszik, de már új rendet
szó pókháló fonálon az új létezés,
Új csillagkép, új ember újba lép.
Múltba motoz még az Élet lába,
s új nebulók mennek iskolába.

Hátukon táska – kézben mit hoznak-
kapsot világgal közlő és mutató hangját –
kapcsolathoz , kapaszkodással viszonylatokhoz.
Kisgyermek léptük már a múltba hull,
bennük az angyal „emberül” tanul.
Várják őket, kik majd megtanítyák,
az „emberréválásuknak” útját.
A katedréről szól ezer hatás,
tanító szó, meddő fáradozás.
Oktatóik szorgalmasan nyitnak,
Élet-formáló képet tanítanak.
Tervezett új, élet-kép az anyag,
lehet a Rend, s a Szépség hangja az.
Élet-képük van górcső alá téve,
más a régi, s más az új szívverése.

Időváltás ritmusát figyelve,
formálódik a tanulóknak Lelke.
E sivár korszak ritmusa már gyors,
finom papírra durvát vés a Sors.

Tanulnak „szépet” és „határtalant”,
s rothadó pénznek szaga száll alatt.
A lelküket is beleviszik abba,
mert a „korszellem” akként akarja.
Az értelem tanul most Életül,
s majd a Jövőnek árnya rávetül!

Nagyot dobban a szív, látva Őket,
Idő-váltásban az Újba menőket!
Szeretet sír, szánalom és értés,
legyen Tiétek Békesség és Szépség!

Jó úton járjon a nemzedék-váltás,
s legyen minden léptükön Áldás!

”SZEKÉRREL”

Balra áll? Jobbra áll?
Be van fogva a szamár.
Tisztességes, jámbor fajta,
vörös kötőfék van rajta.
Nem lát hátra, ki a gazda,
sintér is ülhet a bakra.
Kettőt balra lépeget,
meghúzzák a kötelet.
A” kapu” már ki van nyitva.
Hol az abrakos tarisznya?
Öreg szamár! Felfogod?
A bölcsesség nagy dolog.
Terhet húzni megtanultál,
s a kanyarban felfordultál.
Húzod most a szekeret?
Az út bőrrödre mehet!
Csökönyös vagy? Ostor ér,
te csak sejtet, hogy miért.
„Nem fog fájni” – szól a gazda.
Te szamár! Vigyázz Magadra!
Eladják a „bőrödet”.
Jár érte nagy Pénzköteget.

BÍZTATÓ

Ügessünk lovam!
Szépen, okosan.
Azért az árok
még messze van.
Homokos az út,
a teher nehéz,
és vágyod kaput,
hol majd bemégy ;
s az ízes jászolt,
külhoni abrak,
ízével pácolt
vacsorát adnak.
Most , bokor örömök,
hiába térdepelnek,
sebek között
ostorral vernek,
zabla a szádban,
gyeplő a gazda kezében,
ügessünk lovam,
okosan, szépen!

SÁRKÁNYÖLŐ SZENT GYÖRGYNEK

Győztes erő, erős jószág.
Mutasd meg a markáns orcád!
Hazánk veszélyben forog,
árulják a gonoszok.

Vásárrá varázsolt téren,
forog sok piszkos tenyéren.
Sorsát veszítve úgy forog,
megnyerik a gonoszok.

Vesznek rajta vörös várat,
cédák kebelére vásznat,
selyemre váltják, meg csókra,
mielőtt a kakas szólna,

Magyar népet, gyöngét, gyávát,
belőle kimuzsikálják.
Mielőtt kiűzetnének,
vedd pártfogásba e Népet!

Rántsd elő a pallosod,
hátráljon meg a gonosz!

A TE FIAD

Itt, a Kárpát-medencében
alussza az álmát mélyen
csak a HAZA.

Szélvájta, süppedő világ
tengerből Föld, hínárvilág,
változóban

Örök jég verte, teremni vágyó,
Isten tagadó, s sírva imádó,
gazdag – szegény.

Elindult újra kalandos útra,
gazdag zsákmányért, amely kifutja a
számlát.

Életterének nagy tágulását,
utánzó táncok víg karneválját,
dalolva.

Táncolva lépni embergerincen,
törni a gyöngét, reményben, Hitben,
erőben.

Eladni HAZÁT, épít'ni HÁZAT!
Óh, eladói az őrzött várnak,
büntetlen!

Táncoló lábuk célútját rója,,
talán elérnek SZÉP EURÓPA
bálja!

Alvó HAZA! Elárult, megtépett!
Azért kell most megsiratni Téged
gyógyulóban.

Mert heggedő, gondterhelte orcád,
újra kivérzik szegény MAGYARORSZÁG!

A TE FIAID!

A VERS ÜNNEPÉN

Micsoda születés ez! Felkavarni a mélyet,
felhozni a testtelen teljességet.
Kézírásos teljesség útja Hitnek,
lélekmagyarázat élni segítsek.
Születik a Szépség, de nem él meg mégse,
mert hiányzik a Lélek hullámverése.

A változások finom szerkezetén,
anyagot forgat, formát gyárt a fém;
Az anyag csak az anyagot köti meg,
a szépség személyes személytelen a tömeg.
Nem tudja befogadni a szépet,
mert megtévesztőek a látszatképek.

Költők, e régiek is újat adtak,
hitték, mit mondtak, tán imádkoztak,
mert imádság a vers! Lélek imája,
vágyakozás örök harmóniára.
Élő szeretettel szól mindenkinek,
kiben lélektzene szól az érti meg.

Szeretve szólni, sírva is remélni,
ölelni a világot – segít élni.

ÚJ–KOR

Már soha olyan ékes múltat!
Szebbnek látszanak, amik múltak
a búzaföldek s az emberek?

Új földeken új emberek lettek,
kik búza helyett papírt vetnek
a gazdákat váltó homokon.

Árulnak Hazát, házat, s telket,
és pénzzé tesznek házat, s lelket.
Acélos csontú új nemzedék!
Túl nagy lépések, rosszra hajlás?
Időfa hozott gazdag hajtást,
s hozzá a Fény vajh, mi kevés.

Már az eb se üvölt a Holdra,
tán mert van neki dobott csontja.
Kutya se ugat, a pénz beszél.
Tán talán vissza kéne menni,
a gyalogúton megkeresni,
ami a sztrádán elveszett.

Úgy megtanulni szépen élni,
hogy sosem kelljen attól félni,
ha az Isten a szemekbe néz.
Új úton, új léptekkel jární,
ami elveszett, megtalálni.
Az Igazságot , s Isten hitét.

BÉKE

Sosem volt, és ma se nincs;
az okát s miértjét érted,
Ők se tudták, az elejünk,
s vége nincs csatákba léptek.
Nem tudták ők sem, hogy miért.
Csak haragtüzekről égtek.
Csókért, vagy épp egy faluért,
aztán aludni tértek.
Káin kezdte a legelején,
míg ölt, irigységből tette,
most is úgy van – ki érti már -,
homály az ember lelke.
Ma se nincs, mint régen,
gyűlölet most a fegyver,
halál előtt, élet után érti,
ha felnő az ember.
Addig gyász lesz és könny folyik,
mert kell, hogy a lélek értse:
életen át, halálunkig,
csírázik lassan a béke.
Meglőve a békegalamb,
vértől csepeg a szárnya,
közöny fegyver halálosan,
s haraggolyó átjárta.
Hangzik még mondattalanul:
lesz még jóakarató ember,
mert amíg él, mindig tanul,
szívvel és értelemmel.

Mert használ majd az ismeret,
és szenvedés a világnak,
értve majd béke és szeretet
egy serpentinén járnak.
Szeretéből lesz szőtt selyem,
vércsepp lesz és könnyek rajta,
s ráérezni sejtelmesen,
hogyan rajta van Jézus arca.

ÚJ IDŐBEN VÉREIMHEZ

Kincsek őrizője! Titkok hordozója!
- Te, aki feltetted sorsodat egy lóra-
Felvállaltál harcot karddal és kaszával.
- Mit tudsz most kezdeni ezzel a világgal?
Nincs se kard, se kasza, már a szó se fegyver,
csak állsz a világban bizonytalan ember.
Bár az vagy, ki voltál, erős, tiszta, bátor,
ki lépést tanultál a Fény csillagától.
Gaz korszakok jöttek, a leckét feledted
alapját, törvényét Hitnek, szeretetnek.

Süket lett a szíved, az eredményt látod,
bár csak tudnád még a régi „ miatyánkot”!
Szennyes hullám áraszt, bokáig állsz benne,
akarát van, s erő nincs a küzdelemre.
Segélyért kiáltasz; de kihez és rosszul,
mi maradt a régi harcos akaratbul.
De ki vagy, ki sorsod önmagad megoldod?
Mert elrendelés az, mikor leszel boldog;
Mert a boldogságot a nagy Isten adja,
hagyatkozz kezére tartó akarattal.
Új idők hullámán lendítsen fel téged,
s adjon szeretetből tartós békességet.
Kenyeret is adjon, hisz megérdemelted,
s ráadásnak hozzá megtartó Szerelmet.

**ARCOK
ÉS
VALLOMÁSOK**

SZERETET-SZIGET
(Búcsú Jókai Annától)

Az Idő állókép mutatója megállt,
izzó Életszikra aranyfénné vált.
Atyától indult, és oda visszakerült,
ami hang volt, szó volt, zenévé lényegült.
Elhagyta a teret, most új az állapot,
csak a levetett selyemruhát hagyta ott,

ahol egy korszak anyanyelve volt feladat:
megtanítani szívből szeretet-szavakat,
a Létezés mértékét, a szeretet-szabályt,
azt, amit nem győz le a testi halál!
Mennyi abban a kérdés, és mennyi a felelet?
Van-e még a világon igaz Szeretet?

A sorrendben van, az anyag legtetején,
„Hogyan kell szeretni?” – Úgy ahogyan Én.
És felel rá a Mester: „Úgy halálosan -,
hogy megmentslek Téged, oda'dom magam.”
Küldetés teljesítve, örök a mérték,
teljesség jele rajta, Tisztaság, Szépség!

Kicsit megsimogatjuk még a Lelkedet,
mert hisz találkozik még mind, ki szeret.

FELSŐFOKON
(dr. Rigó Zsolt emlékére)

Vágyak! Teljesületlenségek!
Szép káprázatok- mondd: Élet!
Muszáj harcok és megfelelések,
szolgálat és az elrendelések.
Eredmények és próbák – nehéz
változás, építő szenvedés.
És egy kevés, átható öröm,
s túl vagy már a forgó körön.
Letellett a megbízatásod,
Őt, aki küldött, megtalálad.
Aki magából Élet-darabot
küldött, utat és sorsot adott.
S irányt, mely felfelé vivő létra,
Rend, Béke, és Harmónia a célja.
Állsz a küszöbön, a felső fokon,
már túlhaladva az Élet-álmokon.
Fény követ, rajtad is átható,
ez már egy másik dimenzió!
Elhagytál mindent, mi fénytelen.
Mesterséges szó és föld elem.
A nagy Fényben önmagadat látod,
amit itt hagytál, a földvilágot.
Hiányzol. Úr marad utánad
visszaregő szavaid fájnak.
Te gyógyítója szenvedésnek!
Istennek hálát adunk Érted.

2017.

KÉSŐ ÜZENET ÉDESANYÁMNAK

A gyümölcsöt levél alá rejtett
ág dajkálja, s végtelen kertek
gyémánt kristályos homok színén
játékos szikrát dob rá a Fény.
Keskeny ösvény fel a dombra fut,
de elveszett már az a gyalogút.
Szőlődülőkön jártunk Teveled,
kezekben fogtad a kezemet.

Elhagytál minden szőlőskertet,
őszebb a föld, s már ősz a gyermek,
ám csak a forma változott,
de ugyanazok a csillagok!
Ahol Te állsz, csillag a lámpa,
onnan figyelsz karton ruhába'.
A szád pirosa izzó Fény lett,
sugár nyaláb ölel át Téged.

Én meg megyek, fáradtan, szürkén,
átbotolva virágon, tüskén.
Nagy vágy sodor Feléd és Hála,
ráírtam egy fehér virágra.
Küzdelseid és tanításod,
s hogy imádságod legyen Áldott,
s értem minden szívverésed,
nem szavakkal üzenem Néked.

S még valamit: Te régen tudod,
hisz megsúgták már az Angyalok:
nyűtt kosaramban , amit hoztam,
elveszett, mikor megbotlottam.

Babaruhát, kéket, fehérét,
Nagy Babám széthordták a Fények.
Átjáróin a Fényvilágnak,
tudom, Anyám Te megtaláltad.

Hisz ruháján gyöngy volt a könnyem,
felismerhetted arról könnyen
arcát. Az Én arcom, az a régi,
csak Te tudod azt felidézni.
Lelkemből Hála, s imádság fakad,
s ha átmegyünk a Szivárvány alatt,
aranszikkák hullnak szerte-szét,
s megfogjuk egymás Lélek-kezeit.

VÁRAKOZÁS

Remeg, fénylik gyümölcsös ágam,
ma végre megjött, akit vártam.
Pici gyümölcsöm, piros alma,
az Élet fénye ragyog rajta.

Messze billent, közel az Éghez,
elérhetetlen messzeséghez.
Fénylő héját a Napnak tárta,
az Isten tolla ír majd Rája.
Cirombát, értékmérő szépet;
ma elhagyja a messzeséget.
Boldogan ring vén, barna ágam,
gyümölcsöm van, piros ruhában.

ANNÁNAK
(halála utáni könyvbemutató)

Pulzál a gyertya sárga lángja,
körében Lényed fehér ruhája.
Tág már a tér és könnyű a Lélek,
nem hallatszanak a szívverések.
De hangod rezdül Fényudvarából,
anyagtömeged van csak távol.
De lángján átfénylik fényes szemed
továbbítói: csillagrendszerek.
Nyomodban árny meg, de a Fény követ,
lassan átléped a csillagövet.

Visszapillantsz, valami itt maradt,
anyagba vésve, Lelkedből szavak.
Megnézheted a kinyitott könyved,
Fényszikraképpen hull rá a könnyed.
Nem foghatod már, mégis elviszed,
mert benne van, mit dobogott szíved.
Boldogság vágya, öröm és remény,
nincs meg az árnyad, mert felold a Fény.
Nekünk is készül már a Fény utunk,
átölelünk majd, - ha találkozunk -.

ERZSÉBETNEK

Fodros fehér foglatban,
piciny bibe a szíromban,
szírom-koszorúban.
Harmat helyett hullik rája,
Medárd eső csatornája.
Köd paplanos nyárban.
Föle hajol termő ága,
haloványzöld, bő ruhába'
halkan dúdorászva.

Nyarak tűnnek, őszyk mennek,
rokkáján a végtelennek,
Peregnek a szálak.
Mának kellős közepében,
júniusi szírom-télben,
a virága tárva.
Zúgó szélben hajladozva,
darázs repül a szíromra.
Kiszívja a mézet.

Halovány kék foglatban
termés lapul a szíromban,
szírom-koszorúban.
Lazán lebeg termő ága,
szépséges szírom ruhája,
már gyümölcsöt érlel!
Virág! Terméssel megáldott!
Úgy gazdagítsd a világot,
hogy gyümölcsét érezd!

ELINDULÁSKOR
(Edit 16. születésnapjára 1970.)

Ó, mennyi Fényév távolságra vagy?
És miért oly hideg tiszta sugarad?
Akkor is fázom, hogyha rám ragyog;
- Ilyenek lesznek mind a csillagok?
Tegnapelőtt, még Érte imádkoztam,
tegnap reggel a szívemen lehoztam,
Élet-rongyommal takargattam féltve,
most felüzent a méltóságos Égbe,
értelem fényű, csillogó, kevélyek,
zárt kapujának arany kilincséhez,
hogy Ő is, Ő is egy Csillag legyen,
hiszen szemében gyémánt értelem.
Kopott ruhácska, mezítláb papucs;
mégis, de gazdag, aki adni tud!
Kis batyucskáddal, krózus gazdagon,
Messze Csillagom! Légy boldog nagyon!

RÓZSÁK

Csak rózsák! – Utánzóí a vérnek,
pirosan sugárzóí a Fénynek
némák, de az illatukat szórják.
Beszédes lelkűek a rózsák.
Millió grammnyi illatot hoznak,
vagy ölelkeznek, vagy imádkoznak.
Vágyuk van - a kelyhükbe rejtett -,
s őriznek titkot, s virág szerelmet.
Tükör is a rózsa, harmatos a kelyhe.
Magad nézz benne, még ünnepele!
Vigyázva – ne szúrjon – vázába teszed,
Te tüske nélküli, szép Szeretet!
Nézlek, míg láthatlak szírom hullásáig,
virágéletem záros múlásáig.
Egy könnycsepp hull a szírom ruhádra,
Féltelek! Ne virulj hiába!

PARASZT ASSZONYOK

Ki ne ejtsétek durván a nevét,
mert benne rejlik minden, ami szép!
A Hit, Erő. A barna kis kezek,
a holt homokból hogy teremtenek
Életet, izzó meleg Életet,
fényes szemükből az Élet nevet.
E nevetésben minden ott lobog,
a szőlőmetsző, hűvös hajnalok,
homoknak sárga, puha bársonya,
s a szőlővirág édes illata.
Gyermeksírás, dajkadal, átok,
elsírt könnyek és most nyílt virágok.
Vonásuk, mint a férfié, kemény,
mert küzdelmük a férfiéval ér.
A nagy világból Lényük egy marok
Mag, amely mindig bön teremni fog.
Ért, tiszta Mag, mely Életeket oszt.
Áldottak legyetek Paraszt asszonyok!

1970.

ÉN IS

Te felértél a hegyre,
Én lent maradtam.
S vágyom a Szeretetre,
amit nem adtam

csak aprócska csuporral,
ahogy itt mérnek,
pogácsával, cukorral,
mi földi étek.

Már megyek botladozva,
indulok Teutánad,
mutasd az utat tudva,
s Én megtalálalak.

PARASZT APÁMNAK

Szálfa egyenes formájú a gerinc,
és magas homlok , másik ilyen nincs.
Bámultam arcán árkot, göröngyöt,
s futni rajta ezüstszín gyöngyöt.
Réten jártunk, ott mély hajlása volt,
kaszálok, -mondta -, s a földig hajolt.
Földi éden vadonában jártam,
fáin ezer gyümölcsöt találtam,
Ő termése volt, gyökere, lelke,
egynek-egynek a törzsét átölelte.
Most messziről tücsökzenés nyáron
kék pipafüstbe burkolózva látom.
Hallom, koppan a pipája letéve,
kezem belefogta a nagy kezébe.
Visszahallom! Örök, amit mondott.
Tőle hallottam ezt a szót, hogy „Boldog”.
Úgy emlékezem Reá, mint a Fényre,
s rátenném kezem a kérges kezére.

KEZDETNÉL

Parányi fénymoszat a homok tengerén,
gyémánt s kavics kvarcogott vastengelyén
a járműnek, amely anyám karján ringott velem –
meleg volt és sárga a homokvégtelen.
Puha homok és izzó növény milliárdok,
mely termett kenyeret s bort – „legyen áldott” –
kinek karjába tettél bölcs Úr atya,
örködött rajtunk szemed és a Nap maga.
Gerincem támasztotta egyenesre
körtefa törzse, mintha kezed lenne,
a Te erőd arany fényfotókat játszott,
zöld smaragd színben láttam a világot
a teremtésnek legcsodásabb helyén
eszméltem, hol ölelve harsogott a fény.
Növényillat és széles levelek árnya,
bogárszememre mászott a talicskába;
mely egyszerű holmi – apám faragta -,
szenvedés királyi trónja állott abba,
Mikor anyám reggel felért a hegyre,
verejtékét tüskés homokkal keverte.
Föl -s leemelkedett a talicska kerék,
így kezdtem rendeltetésemet, a szenvedést.

KÉK VIRÁGOK

KORTY

Perc! Ajándék-időm csöpp részlege!
Mert kérdezni: a szívem részege.
Utolsó kortyát ittam mámorának,
ragyogó színe volt a borának.
A felém nyújtott karcsú pohárban,
minden cseppet félelmesnek láttam,
rubin színű, felső szélén szalag,
a mámor nem, a bíbor ugyanaz.
Talán mélyebb, talán édesebb?
Felfakadnak majd a régi sebek.
Szomjas a Lelkem, telt pohár a borom,
tudom – halálos a tavasz-mámorom.
Borról daloltam a késő tavaszban,
nem ittam én, csak inni akartam.

LÁZ

Virágról álmodtam, finomka , szépről,
nem harsogóról, s nem „égszínkékről”.
Illata rejtett, nem volt színe sem,
de elfogadta az asszony szívem.
Minek akartam, minek kellett?
Nem úgy nevezném, mint „szerelmet”.
Édes titoknak, fájó vágynak,
idegen nyelven, boldogságnak.
Mi lakatra zárt szívemben volt.

Vékonyka szára ringott, s meghajolt,
mikor titokban kezem felé nyúlt,
a könnyű szirma lassacskán lehullt.
Virágálom volt, Teljesség álma,
talán a Lélek didergő láza.

LEHET?

Mit akarok még? Nézni a tüzet?
Narancs-vörös parázsa még megsebez.
Közel mentem – félve - Miért? Mondd!
A tűzparázs még mindig lángot ont.
Csak a kezemet nyújtom feléje,
ha közel mennék, a szívem elégne.
A tűzre nem teszek hasábot,
fehér jégcsap elolthatja a lángot.
Tavasza felolvadnak a jégcsapok,
lehet, hogy akkorra meghalok.

HÓVIRÁGOK

Jégben, fagyokban, vékonyka száron,
téli virág az Én virágom!
Parányi feje mélyen lehajtva,
alázat, súlyos áldása rajta.

Ilyen volt bennem,
az én legelső, tiszta szerelmem.
Hópihe kristály tükrében néztem,
boldogság volt az én szenvedésem.

Csak Ő nem tudta a boldog lázat,
csak hajtott fejem, melyen alázat,
csipkéje húzott a Földre le,
Szerelem volt egy fehér mise!

Most érte mondom, de nem vele.
Teste a földnek bús mélyibe.
Hiába kértem, szívemmel vártam,
Lelke fenn vacog Lélek-ruhában.

VONATON

Csillagtűhegyes dermedt éjben,
s gyémánt-kristályos tükörében
elment az utolsó vonatom!
Mentem volna rajta a nyárba,
kék szirmos Földi mennyországba,
fel a „kétszemélyes” fapadon.
Menetjegyem meg volt már váltva,
szívem volt a jegynek az ára,
érvénytelen már, eldobhatom.
A síneken a forgalmista áll,
a tűnő vonatnak szalutál.
Megfordul , s üres szemmel néz a halál.
Rám vetül óriási árnya,
a kezét nyújtja, parolázna.
Tán, oda is nyújtom a kezem.
Állok a dermedt éjszakába,
tűhegynyi csillag elmagyarázza:
a halálnál erősebb a szerelem.

A DÉMON

Szólj értelem a szélnek: - M'ért játszol?
Takarodj Holdfényes éjszakámból!
Hiába forgatsz, meg táncolsz velem,
fekete – vörös izzó éjeken
honnan a Hold sugara se látszik,
helyette csak egy szempár sugárzik.
Értelem! Csukd be minden sejtem,
tiszta a Lelkem, arany keretben,
s mélyen bevésve egy Arc van benne,
homályban – mintha Szerelem lenne,
de démon gyújtja, mint széna kazlat,
ám tüze nincs, csak füstöt adhat.
Fekete éjszaka démona úz,
aludj ki Tűz, aludj ki Tűz!

KISÉRTŐNEK

Sejtelmes tűz ég démon arcodon,
de szikráidat átugorgatom.
Kocka elvetve, az én erőm győz,
a boldogság vágya már ismerős.
-Ne hazudozz, már mindent tudok,
'sz ordítva fáj a nyílt titok,
amit nem vállalhatok én fel,
értelemmel és józan ésszel.
Holdfényes éj van, de csillag se látszik,
csak egy fényes szempár sugárzik.
Holdsugár ostora bőröm kivérzi,
fekete ujjad a kínzást érti.
Kapaszkodom – kilépek a táncból,
fekete-vörös izzásod lángol.
Egy Angyal ül az udvarom sarkán,
s szól: - Tűzbe veled, érzék-boszorkány!
Múlik az éjjel, itt már a hajnal,
tüzes kezétől megment az Angyal.

AJÁNDÉK

Őszutó ünnepnapnak kaptam én;
visszaadnám, mert nem volt az enyém.
Kaptam könnyű, simogató ujjnak,
homályomban csillagfényes útnak,
némaságba belecsengő szónak.
Megköszöntem a Mindenhatónak.
Még őszömben állt a Földi vásár,
nagyobb ajándék a remélt, vártnál.
Becsomagolva kék-selyem dobozba,
de nem volt kulcsom, mivel kinyissam.
És lakatolt mélyről hangja zenéjét
hallottam, az maga volt a szépség.
Nem az enyém, „birtokba” se vettem,
eltagadom, hogy egyszer szerettem.
Most az „ajándékot” visszaadom.
Fönn a csillagon majd visszakapom.

TÁVOLRÓL

Fehér virág van sírodon.
De az is gyom!
Hallod-e hogy imádkozom?

Nem adtál percnyi örömet,
Te itt se voltál, és én megyek
Tőled távol, mégis Veled.

LIDÉRC

M'ért fáj, hogy elmégy, te hamis álom!
Lidérc voltál az éjszakámon;
ki elárasztál vézna fénnel,
virágmézből keserűséggel.
A csillagokkal is üzentél,
mintha Te is egy csillag lennél.

Felhő takar, eltűn' a Hold is,
nem volt igaz, ha igaz volt is.
Nem valóság voltál, csak álom,
felhők mögötti fényes tájon
eltűnő álom, kékes fénye
fájsz, de nem siratlak mégse.

Sirattalak, s már felébredtem,
és bocsásd meg, hogy tévelyegtem.

HÁNYFÉLE SZERELEM VAN? (1)

Ha járkálsz a Földi vadonban,
tudd meg, hogy kétféle szerelem van.
Ellentétes fények kapcsolata,
finomka selymű szirmok illata
áramlik a színorgiás kehelyből,
állsz, és értekezel a szerelemről
széllel, aki mindenén átjár,
s fújja „ vagy nagyobb a halálnál”.
Borzongató hatás, ha a bőrödhöz ér,
támad, álmodban is kísér.
Készítetésre a bőröd felel,
magadnak sem mondhatod el.

HÁNYFÉLE SZERELEM VAN? (2)

A másik zizegő selyemruhás,
zárt szemed fényén mennybe jutás.
Ferde tükörből látod magad,
valakit látsz, azt hiszed Te vagy.
Ha fordul a tükör, Te látod,
– nem egészen – Te ébredj, ne álmodj!
Édes mákonya elandalít,
szivárvány színe száll, s megvakít.
Ezüstös fátyol takar, befed,
ébren álmodsz , s álmodban szeretsz.
Kék tűz parázslík, átmégy rajta,
két szerelem van, ez Égi fajta.

VÁRJAK?

Megnőnek a kék-szürke árnyak,
hosszú lábuk átlép a fákon,
halkul szívemben a szó, várlak,
hogy vártalak, az is csak álom.

A kánikula most tetőz,
általa tudom, mily kék az ég,
itt settenkedik már az ősz,
s szürkévé lényegül a kék.

Elfelejténém szemed színét,
vonásaid is idegen formák,
fekete varjak szállnak feléd,
hangod zenéjét szelek hordják.

Hajnalaimban még rigók járnak,
kiáltják lényed messzeségét,
és őszi borzongásom áthat,
bár kézzel fogható még a Szépség.
Mondd várjak?

VALENTIN NAPRA

Kívül állok a kerítésen,
a kék virág szirmait nézem,
nem kíváncsiság – ez Tudás.
Bámulok a kerítésen át.
Masszív kerítés , anyaga Fény,
azért át nem léphetem én.
Összehúzom szakadt köntösöm,
didergek – tudva – már az este jön.
De rajta hagyom a szememet még,
megőrizzek mindent, mi szép.
A kék ragyogás szirma selymét,
ha lehetne, még oda mennék,
egész közel – ott ahol pulzál –
de ott állok a keresztútnál,
beszédes virág hosszú szállal,
kontaktusban van a világgal,
csak messziről, de nem velem,
s szava zenéje halk, és idegen.
Állok tövén a kerítésnek.
Látja, szólok – De süket a Lélek!
A Kék virág becsukja szirmát,
bocsásd meg Uram, ha még „sírnák”.

MÉLYRE ZÁRVA

A mai nap a Tied, csak a Tied!
Hiába égett el porrá szíved.
Szemed itt ragyog az orgonabokron,
szép selyem nyakkendő bogját oldom.
Gyémánt szemed tüze messziről éget,
Neked Menny adott hűvös békességet.
Hullámos piros szád szívednek vére,
régén halott vagy, nem haltál meg mégse.
Oly biztonságos és erős a vállad,
mint legszebb tere a nagyvilágnak.
Mélyről szól hangod, taktus zeneszólam,
szoríts tenyeredre, hisz Tied voltam.
Cserépkorsóban, mélyre zárt urnában,
maroknyi por, de Lelked a virágban.

ÁBRÁZOLÁS SZENTÉLYÉBŐL

AZ ÁBRÁZOLÁS SZENTÉLYÉBŐL

Jó lenne Lelkem ajándékait
megőrizni, elkonzerválni,
hogy a Szépség elérhető legyen,
s a fájás tudjon fájni.

A gondolatot, a hangulatot
úgy lerajzolni, mint az unokám,
a házat, a hajót,
ahogy látja igazán.

A múzeum nagy szentélyébe léptem,
Lélek óriások elém álltak,
s láttattak velem, ahogyan Ők láttak.

A tájat Ferenczytól,
hogy nem volt fontos a forma,
csak a Fény-Árnyék szín uralkodó,
gazdag anyagból gyúrva.

Úgy tudott a szín vigasztalni
a sárga , mintha elixír volna,
sebek orvossága.
A márciusi esték szürkés-barna
árnya segített belelényegülni
egy tavasz délutánba.

nem látszott mozgás, de élt
és éltetett a „Napos délelőtt”
és a „Márciusi est”.

Mednyánszky „Téli tájain” fájt a
fehérség. Kinyújtott kézzel
elérhető volt a Szépség.

Szőnyi István képbe lehelte
a „Gondolatot”, Patkó Károly „Mosdó
nője” mozdult, míg mosakodott.

Álltam, mintegy pusztuló fa, aki
utoljára érez és lát, megértettem a
fenségeset, a látni tudó lélek mozzanatát.

Kubisták előtt elcsodálkoztam:
Milyen játék a valót
adni mértani alakban.

Ott hol a formát a sík felbontása
szabályozza, ahol a szín se fontos,
csak a forma.

Mértani testté alakítva mennyit ad!
Botnyik Sándor
a geometria művésze vagy.

Dénes Valéria vidám „Cigánylány” –a
háromszögről feltöltődött
élő valóságra.

És Metty!.. Mértani testek!
Hogy lehet, hogy elosztva
Életek lesztek?

Ámultam. Örök gyerek.
Hullott a könnyem,
s verejtékem.

E rút Élet
hogy tud dúskálni
ennyi Szépbem?

GONDOLATOK EGY ALKOTÁSRÓL

Ágak, karok nyúlnak,
minden perc, a Teremtés egy része,
állókép, az Idő rögzítése.
Mi készítetett alkotni látszatot,
ősidők haladásából állapotot?
A megformálás erőhatása?
Mélyből magasságig ható vágya?
Láttatni a lények haladását?
Hozni kapott Fény energiáját?
Teljességtől – megsemmisülésig,
lemásolni, elejétől-végig?
Növényi láng, Isten álmodott sejtje,
milliomod hatványának kegyelme.
A gyökérsejt szomjas anyagterén
lüktet, és elindul a Lélek-Én.
Anyagba rejtetten és szomjasan,
Gyökér. Felfelé törő vágya van,
és lesz haladás, megtartó érték,
tartóoszlop, megtartó Szépség!

Hordozó teljesedése, ágak,
törekvői érték-haladásnak.
Csúcsig haladó igyekezetből,
titokból és Élet-szerelemből,
vágyból, mely a Teljességre lát,
lemásoltad az Élet-harmóniát,
Vihar utáni csendes békét,
águjjak felfelé törekvését,
ami majd belőled is kisugárzik,
melynek Fényereje sodor hazáig.
Állandó leszel, szép és örök,
majd ha bezárulnak a Fénykörök.

PARASZTLEÁNY

Miből vagy összeszöve?
Varázsösöd előre
hagyott Rád jelleget,
formát, kerekdedet.

Nap aranya dobott,
nyári dél álmodott,
piros pipacslevélre.
Parázs izzó zsarátja.

Lángnyelvek vad ruhája,
álmodó sárga rózsa,
az Élet álmodója,
a mélység peremén,

harminckét gyöngy-remény.
Érés kicsattant nedve,
vágynak fekete kelyhe,
kinyílt magvas toboz,

ki jövőt hordozod.
Simulj a szél ölébe,
gabonák friss tövére,
lebegj a nyári széllel,

Teremtő öleléssel.

APÁM

Rá lehet a színt vászonra rakni,
de az élőt visszaadni, talmi.
Az arc színe játszik rőt aranyban,
mint Fény csillan a halott avarban.

Homloka a magas katedrális,
az értelmét megértheti más is.
A formát, a porcok szép egészét
lehet, de csak felszín testiségét.

A mosolyt is a rózsaszín szájon,
de őt magát, sehol a világon.
Egyik festő mégis megpróbálta
lehet meg volt babonázva vászna.

Hogy hol szedett annyi színfestéket,
hogy szemének rakjon össze kéket,
hogy a mélység kiálthatott benne,
- mintha - az én mélyem lenne.

Mégis-mégis tovább nem csodálom,
mert valami fáj azon a szájon,
mert nem tud a halott megszólalni,
s a szépségét visszaadni – talmi.

SÚROLÓ ASSZONY
(rózsaszínű márvány)

A Tisztaság, a Tisztaság!
A világot nem hatja át.
Ragacsos barna lé csöpög,
paloták és kunyhók között.

A Tisztaság! A Tisztaság!
Mégis a vágy, mégis a vágy.
A kék égbolttól egy darab,
kinyitja a világodat.

Ami szürke, ami sáros,
megtisztítja a világot.
A Tisztaság! A Tisztaság!
Messze, mint ama mirtusz ág.

De megleled, de megleled,
ha hétrét görnyedt keresed.
Lám, ez a Meggyesy-szobor,
érte a földig meghajol.

Pattanásig feszül a teste,
mintha egy világot keresne.
A szeme közben mosolyog,
kik keresik, de boldogok!

KASZA
(Toroczkay Oswald)

Ó, mily nagy az Isten nyári munka terme,
selymet sző a Nap a végtelenre.
mert a mező végtelennek látszik,
mint az Élet egészen halálig.
Nyár parazsa jár az ájult színeken,
tűzben izzik a sárga végtelen.
Virágok selyme fonnyadt és esett,
köztük egy ember valamit keres,
le-lehajol, háta ritmusra jár,
táncol a paraszt, dőlt füvet kaszál.
Majd alig látszón, le a fűbe ül,
kaszapengére élet köszörül.
Sugárvékony az éles pengeél,
mint egy szál haj az Isten fején.
És peng a kő, alatta sír a vas,
ezüstszín könny a víz, a kő alatt.
Virágfejek attól lehullanak,
ha sárga lábon a kaszás kaszál.
Soká kalapálj még, halál!

MINT STROBL SZOBOR „OLVASÓ NŐJE”

Az Idő épít, piros masszából,
rózsaszínet.
Aztán halványabbak lesznek
a színek.
A rózsaszínre rakódik valami
réteg,
merev lesz, csak a vonások
élnek.
Ilyen leszek, ha a bölcsesség
beszeg.
Nézek sápadtan, büszkén,
„életesen”.
A Mindenséget látni fogja
szemem.
Ily szobor kemény lesz
méltóságom,
ha az Élet próba tüzét
kiállom.
Átnézek magasan a
világ felett,
s majd e tudásban a Mindenség
remeg.

MÚZEUM

A Lélek beszédes csarnoka,
Isten második temploma.
A Földnek színén fáradt,
cserepes ajkú, száraz,
szomjas megy oda.
Őrzi a papír s a vászon
rárakva , hogy ne fájjon.
A SZÉPSÉG szörnyű terhe
görnyedve s térdepelve,
színekbe bugyolálva,
Lélek van benne, fájva.
Amit megélt vagy vágyott –
bonthatod a világot,
a formák szép egészét,
Teljesség messzeségét,
vacogó földi lázat,
sejtjeit a világnak.
Ember, ki ide tévedsz,
vedd, s sugározd a Szépet!

A VETKŐZŐ FÁKRÓL

Te nézed a fákat alkonyatkor,
amikor már szőke Fény időz,
s megérted őket naphaladatkor,
amíg sárga selyemben surran az ősz.

Már tudod, a forma csak utánczat,
de sejted talán, hogy a fény örök,
azért érted meg a vetkőző fákat,
múlás hosszú ujját a törzs mögött.

S hogy mit látsz, utánczata csak valónak,
látszat csupán, ami formákat vetít,
rejtett fény a fonákja láthatónak,
érteni, hinni, ujjongani segít.

Vékonyka fény érint meg alkonyatkor,
mikor a színeknek a tónusa rőt,
dobj el minden cicomát akkor,
ha a teljességnek vágya tetőz.

DISKURZUS
(Balogh József)

Ketten az őszi napsütésben
hétköznapi koronája kalap,
s a szürke ingen piros betűsen,
hosszú ujjakkal benyúl a Nap.

Társa meghajlott hátvonalán,
egyenes irányú a hajlat;
de a Lelkeddel hallod talán,
mit egymáshoz szólni akarnak.

Lelket leheltél mozdulásban,
köré vontál élő vonalat,
az érthetlent magyaráztad,
ami a jónak értelmet ad!

Ahol különböző két alkat
forma arcán az egyet értést,
úgy rajzoltad, ahogy akartad,
s benne „hallható „ lett a Szépség.

TARTALOMJEGYZÉK

A kötet megjelenését támogatták	4
Ajánlás.....	5
Gondolataim	8
TÜSKÉK ÉS VIRÁGOK.....	9
Zeneszóval.....	10
Szárny.....	11
Új körben.....	12
Centripetális	13
Egy levél halála	14
Bölcsesség	15
Ilyennek látszom?.....	16
És ki? Valóban!	16
Madárszív dobogásban.....	17
Almafa virág.....	18
Új évi koncert, bécsi keringőre	20
Új keringő.....	21
Vak tükör.....	22
Hajléktalannak.....	23
Vers	24
A csúcson	26
A Fényért jöttem.....	27
Alig hallható nesz.....	28

Mennék.....	29
Csönded legmélyén	30
Ars poetica.....	31
Hegedű	32
A „Csönd hangjairól”	33
A Szépről.....	34
Szürke.....	35
Készülődve	35
A Boldogság.....	36
Harc előtt.....	36
Holnap eljön a gyermek	37
Optika	38
Serenitas	39
Kincs.....	40
Jácint.....	42
Elrendelés	43
Még őszben	44
Szétsugárzom	45
Vitae	46
Átlényegülve	47
Rangom	49
Miért éltem?	50
Hazamentem.....	51
Fekete	53

Lim-lomok.....	54
Harmónia.....	55
Égi DNS.....	55
Hegedűn.....	56
Még.....	57
Üzenet Nagy L. Évának.....	58
Hangulat.....	59
Ösvényen.....	60
Kemencefényben.....	61
Ok.....	62
CSERÉPCSUPOR.....	65
Cserépcsupor.....	66
Zászló és kereszt.....	67
Gondolatok Hamvazószerdán.....	69
Mesteremnek, az ácsnak.....	71
Katona.....	72
Ebédkészítés közben.....	73
Válasz.....	74
Húsvétkor, mindenkinek.....	75
Péntek.....	76
Grádicsfokon.....	77
Mécses.....	78
Bölcsességről.....	80
Menni.....	81

Kereszt előttem, kereszt velem.....	82
Kulcs.....	83
Virágzásokor	84
Csendélet	85
Időrendben.....	86
Elindultam	87
Egy napom.....	88
Hol vagy?	89
Halottak Napja.....	90
Angyalnak vagy bohócnak	91
Imádkozni.....	92
Harang szól.....	93
Miért szeretsz?.....	94
Mennyire	95
Terápia.....	96
A mennyei kenyérről.....	97
Hullámtarajon.....	98
Gondolatok egy Remenyik Sándor vers után	99
Ősz utón.....	100
Hála	101
Az első szent áldozás után.....	102
A koldus Karácsonya	103
Kereszt.....	105
Kegyelem	106

Elalvás előtt	107
Újévi kérés.....	108
Gyermek	109
Nagyszombat	110
Még utoljára	111
Távolodom	112
Követve	113
Tükörben	114
Ajándék	115
Mérlegen.....	116
Felajánlás.....	117
Vonatra várva	118
Hit.....	119
Életálom	120
SZILÁNKOK	121
Tervezett utódlás	122
Mátyási József emlékezetére	123
Idő - sodrásban	124
Költészet napján az irodalomról.....	125
Költészet napi üzenet	126
Megverem a pásztort	127
Levélféle egy politikusnak	130
Máté elhivatása.....	132
Az új Tavasz.....	134

Bizalommal	135
Demonstráció	137
A nép lázadása.....	138
Vásárban.....	140
Gyávaság	141
Alku.....	142
Trianon után	143
Székely panasz	144
Hallótávolságon belül?.....	145
Szülőfalum	146
Időváltás	148
”Szekérrel”	150
Bíztató	151
Sárkányölő Szent Györgynek.....	152
A Te fiaid	153
A vers ünnepén.....	154
Új – kor.....	155
Béke.....	156
Új időben Véreimhez	158
ARCOK ÉS VALLOMÁSOK	159
Szeretet-sziget	160
Felsőfokon.....	161
Késő üzenet Édesanyámnak.....	162
Várakozás	163

Annának	164
Erzsébetnek	165
Elinduláskor	166
Rózsák	167
Paraszt asszonyok.....	168
Én is.....	169
Paraszt apámnak.....	170
Kezdetnél.....	171
KÉK VIRÁGOK	173
Korty.....	174
Láz.....	174
Lehet?	175
Hóvirágok.....	175
Vonaton	176
A démon	177
Kisértőnek	178
Ajándék	179
Távolról	179
Lidérc	180
Hányféle szerelem van? (1).....	181
Hányféle szerelem van? (2).....	181
Várjak?	182
Valentin napra	183
Mélyre zárva.....	184

ÁBRÁZOLÁS SZENTÉLYÉBŐL	185
Az ábrázolás szentélyéből	186
Gondolatok egy alkotásról	188
Parasztleány	190
Apám	191
Súroló asszony	192
Kasza	193
Mint Strobl szobor „Olvasó nője”	194
Múzeum	195
A vetkőző fákról	196
Diskurzus	197
Tartalomjegyzék	198

